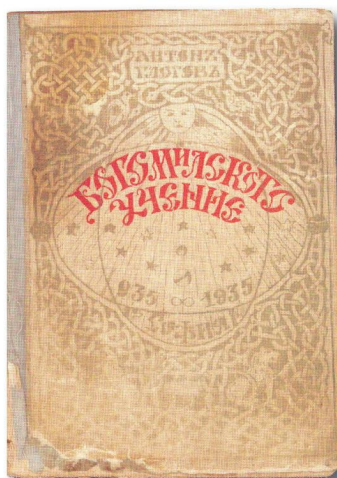

БОГОМИЛСКОТО УЧЕНИЕ

АНТОН ГЛОГОВ

Първо издание 1935 година

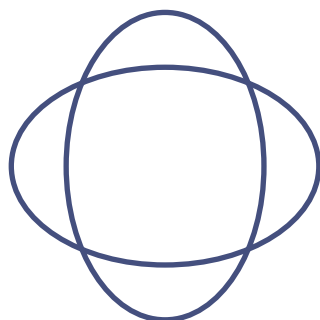

Второ издание 1943 година

БОГОМИЛСКОТО УЧЕНИЕ И ИСТОРИЯ НА БОГОМИЛСТВОТО

КНИГА НА ВЕКОВЕТЕ ЗА БОГОМИЛА - ПЪРВО
БЪЛГАРСКИ И ОБЩОЧОВЕШКИ ГЕНИЙ

БОГОМИЛСКОТО УЧЕНИЕ

АНТОН ГЛОГОВ

В личната библиотека на старозагорец открихме екземпляр от книгата Богомилско учение, издаден през 1935 г. от Антон Глогов от Етрополе. Книгата съдържа описание на живота и учението на богомилитѣ. Екземплярът е доста пожълтял, орѣфан, с липсващи страници. Усилията, които направихме да открием наследниците на Антон Глогов в Етрополе, за да допълним липсващите страници, се оказаха напразни.

През 1999 г. успяхме да открием втори екземпляр от книгата, издание 1943 г., който е притежание на известната българска художничка г-жа Весела Цицелкова от София. Това ни даде възможност да попълним липсващите страници. Двата екземпляра сж идентични по текст и се различават само по предисловията и кориците. В изданието от 1935 г. сж поместени писма на Римския папа, професор Полоска от Франкфурт на Майн и от професор Ф. Маклер от Париж.

За да получи читателят пълна представа, ние поместваме предисловията и на двете издания.

На гърба на корицата на настоящото издание сж заснети кориците на изданията от 1935 и 1943 години.

Сдружение „Азът на българитѣ – ДЕН,,

БОГОМИЛСКОТО УЧЕНИЕ
АНТОН ГЛОГОВ
четвърто издание
Сдружение „Азът на българитѣ – ДЕН,,
Стара Загора
Предпечат и печат: Симолини 94
Телефон за поръчка: + 359 890 162 589
ISBN 978-619-7265-59-0

Настоящиятъ трудъ, преведенъ на французски, изпратихъ на нѣкои компетентни европейски учени за отзывъ, въ резултатъ на което получихъ следнитъ отговори:

I. Отъ Ватикана въ Римъ

Чрезъ Апостолическия делегатъ за България, съ дата 17 декември 1931 г.:

12 XII 1931, SOFIA — Utilita 11 August, 6.

„Дължъ ми е да Ви предамъ отъ страна на Негово Високопреосвещенство Апостолическия делегатъ, голѣмия ржкопись, който сте представили на Св. Отецъ Папата подъ заглавие „Богомилското учение“.

Негово Светейшество е благоволилъ да предаде Вашия трудъ за изследване отъ компетентни учени. Тъ намиратъ, че той представлява голѣмъ интересъ като материалъ на исторична наука.

Негово Високопреосвещенство кардиналъ Пачели, държавенъ секретарь, отъ името на Св. Отецъ Ви благодарилъ сърдечно за Вашето любезно внимание като Ви изпраща най-добри пожелания за успѣха на Вашитъ изучавания, които могатъ отлично да съдействуватъ за осветление на една важна епоха отъ Българската история.“

Приятно ми е да Ви предамъ пощитанци на Н. В. Пресв. Апостолския Делегатъ Моншигори Джикали и тит. ит.

Съ поштанци
О. М. Ушинковъ

*II. Отъ професоръ д-ръ Полоскъ, въ Франк-
фуртъ на Майнъ, съ дата 26 октомври 1931 г.:*

ARCHIV FÜR DIE GESCHICHTE DES SOZIALISMUS UND DER
ARBEITERBEWEGUNG

Herausgeber: Prof. Dr. C. GRÜNBERG, Frankfurt a. M. — Verlag C. L. HIRSCHFELD, Leipzig

★

FRANKFURT a. M. 16. Oktober 1931.
Viktoria-Allee 17

Sehr geehrter Herr Doktor !

*„Ръкописа „Богомилското учение“, който ми пред ад
книгоиздателството Хиришфелдъ, прочетохъ съ най-голямъ
интересъ. Съжалявамъ, че не можемъ да го публикуваме
въ нашия архивъ, понеже тежкото заболяване на издате-
ля спрѣ излизането на архива.*

*Ще Ви бждемъ особено задължени, ако разрешите
да предадемъ единъ екземпляръ отъ Вашия ръкописъ за
архива на отдѣла за социалнитъ учения при университе-
та ни, отъ който архивъ Ви изпращаме единъ проспектъ.*

*Този отдѣлъ ще издава, като продължение отъ ар-
хива на Грунберга, едно ново списание за изследване на
различнитъ социални учения, първата книжка на което
ще излъже презъ м. януарий идната година.*

*Новото списание ще има обаче много малко място
за исторически работи, така че публикуването на ценния
Ви трудъ за сега е невъзможно.“*

Mit dem Ausdruck meines aufrichtigen Bedauerns, dass es
mir nicht möglich ist, Ihre besonders interessante
Arbeit zu veröffentlichen

in vorzüglicher Hochachtung

*Най уважително
F. Pollock*

III.

Отъ професоръ Ф. Маклеръ, въ Парижъ,
съ дата 17 юлий 1932 год.:

ECOLE NATIONALE
DES
LANGUES ORIENTALES VIVANTES
5, RUE DE LILLE, 10^e - TEL. ANJOU 1939

18 juillet 1932

„Съобщавамъ си, вѣроятно, че миналата година презъ септември ми бѣхте предали една работа върху богомилитѣ. Прочихъ я много внимателно. Тя биде проучена и отъ овима мои колеги, които сж отлични специалисти въ познаването на сектитѣ отъ сръднитѣ вѣкове. Резултатътъ отъ тѣхнитѣ основни и съвѣстни проучвания е този:

Вашето съчинение представлява извънредно голѣмъ интересъ и ни дава възможность да вѣрваме, че ще ни послужи много по въпроса за богомилитѣ. Тѣхната митология и тѣхната литургия сж дадени въ едно осветление, каквото ние не притежаваме. За жалость, превода не ни позволява да вникнемъ въ точното съдържание на оригинала, защото при една такава материя, въ която най-малката дума има значение, не е възможно отъ таквъ преводъ да се дойде до полезното приближаване между доктринитѣ, които се излагатъ и митологията, която ние познаваме презъ сръднитѣ вѣкове.

Нашето пожелание е този текстъ, на който ние придаваме твърде голѣма стойность, и за да ни бжде действително полезенъ, да ни се предаде въ единъ точенъ и ясенъ преводъ.“

En vous remerciant de la confiance que
vous m'avez bien voulu me témoigner, je vous prie
d'agréer, Monsieur, l'assurance de ma consi-
dération très distinguée

L. Clancier de la Muelle
Paris, X^{VI}.

F. Macle

Предговор към издание 1935 г. от Антон Глоггов

Източникът, от дето съм си послужил, за да изложа богомилското учение така подробно в неговата сжщност, както съм направил в този ми труд, сж две апокрифни книги на богомилскитѣ Магове от срѣдните вѣкове. Тия документи бѣха притежание по наследство на дѣдо ми Данчо Глогът в Етрополе. Едната книга бѣше написана с глаголица, а другата с турски букви.

Книгата написана с глаголица представляваше една пергаментна старинност и изразяваше точното богомилско учение.

От нея дѣдо Данчо ми обѣсняваше богомилския календар и вписанитѣ в нея древни божества: Ра (творческата сила), Зо (разрушителната сила) и божествата, царуващи през десеттѣ месеци в годината: Ар, Шо, Му, Ко, Йо, Хо, Цо, Ри, Со, Зж, но имената на които сж били строго забранени да се употрѣбават като противни на богомилитѣ.

Дѣдо Данчо обаче ценеше повече книгата, написана с турски букви и я наричаше златната книга на богомилскитѣ Магове не само, че бѣха изразили точното богомилско учение, но и цѣлата история на българитѣ от първия до последния цар.

За да чета книгата написана с турски букви, дѣдо Данчо ме учеше на говоримия и писмен турски език.

Увлѣчен от голѣмо любопитство по съдържанието на тия две апокрифни книги, аз не оставях свободен нито минута дѣдо Данчо, когото просто задължавах да ми предава подробно, системно и непрекъснато написаното в тѣзи книги, по който начин изучих цѣлостното и точно богомилско учение.

Доста дълго време след това, когато дѣдо Данчо бѣше вече покойник и апокрифнитѣ книги не сжществуваха за мен, аз се заех да възстановя богомилското учение напълно така, както ми бѣ предавано от дѣдо Данчо по казанитѣ апокрифни книги.

От друга страна, аз трѣбваше да проуча всички други източници, които можеха да ми послужат за свѣрка и за подкрепа при установяването на богомилското учение в неговата цѣлост, както мен бѣ известно.

Понеже всички други данни, които събрах по предмета, бѣха в хармония с това, което бѣх заучил от уроцитѣ на моя дѣдо, работата значително ми се улесняваше.

Не след много, прочее, мен ми се удаде да пресъздам учението на поп Богомил така подробно, както съм го научил и както съм го изложил тук, след което първата ми грижа бѣше да наредя да се преведе труда ми на францужки, за да го изпратя за преценка на учени, познавачи на богомилската история.

Отговоритѣ които получих, изтъкват ясно ценността на така възпроизведеното от мен богомилско учение, които ме насърчиха да го направя обществено достояние.

Можем да мислим каквото щем за богомилството и за неговия създател, можем да бждем дори тѣхни решителни убедени противници.

Интересът и вниманието обаче, който учени с международна известност проявяват към издирванията върху учението на поп Богомил, велик човѣк за своето време и велик наш прадѣдо, не могат да не поласкаят националното самолюбие на всѣки българин и да не предизвикат у него едно желание да добие колкото е възможно по-цѣлостни познания върху един от най-интересните моменти от историята на България и върху сжщността на една високо социална и религиозно-философска доктрина, с чисто български произход, чието отражение върху хода на историческитѣ събития се почувства далеч от границите на България в почти всички религиозно социални движения в Европа през срѣдните вѣкове.

Понеже схващам така работата, аз не измѣням нищо от учението на поп Богомил, според както аз съм го изучил и го предавам на читателя да го чете било като история, било като философия, било дори като поезия.

Чрез този ми труд аз искам да ознаменувам и 1000 годишнината от появяването на поп Богомил с неговото учение.

Както е известно, 935-та година, 8-та след възцаряването на Петър, се смѣта като година, когато се е появило богомилството.

За по-голѣма пълнота, за да се добие по-цѣлостна представа за богомилското учение, използвал съм и беседата на презвитер Козма против богомилитѣ. От нея съм взел пасажи, които съм съпоставил на съответнитѣ мѣста, дето се касае да се изтъкнат нѣкои съществени точки на учението.

Предговор към издание 1935 г. от Антон Глогов

Предговор към издание 1943 г. от Антон Глогов

За да можем да имаме точното и действително учение на Богомила, предадено тук, се ползуваме от едни апокрифни книги, писани през XV и XVI вѣк на турски език, от тогавашнитѣ български богомилски магове, по които книги и самитѣ турци да изучават учението на Богомила, през време на робството ни под турцитѣ.

Ако от тѣзи апокрифни книги за учението на Богомила, написани на турски език, не сж запазени у нас по една или друга причина, тѣ все още се намират в нѣкои от Цариградскитѣ хранилища на стари турски ржкописи.

В всѣки случай, така предаденото учение на Богомила, е свѣрвявано с всички други данни, сжществувачи за него, които потвърждават, че то е сжщото, както го излагаме, според казанитѣ апокрифни книги, написани на турски език.

Предговор към издание 1943 г. от Антон Глогов

Поклон пред светлата памет на кака Цецка Дойнова, от която се възхищавам и която дълбоко обичам и уважавам. Тя бѣше един предан войник на Учението на Учителя. Подари текстилните си фабрики в Габрово, за да подпомогне разпространението на Учението Му, бѣше много добър хиромант и френолог. Цѣлият си живот подари на Учението на Учителя Петър Дънов, развивайки широка дейност да популяризира Учението Му. Избираше тема и изваждаше зрънце по зрънце бисерите Му от всички беседи, за да се запознават всички хора с Учението. Разпространяваше формулите, молитвите и методите на лечение. Наричаше ме дъщеря. Казваше: „Аз съм ти майка от минало прераждане в Хималаите.„ Тя и брат ѝ Борис Николов ни подариха чашка за кафе, от която Учителя е пиел кафето си. Сжщо ми подари и книжката на богомилитѣ на Антон Глогов, която Учителя е подарил лично на нея. Читателите ще имат възможност да се запознаят с най-ценната книга за богомилитѣ. Имаме основание да смѣтаме, че е така, тѣй като Учителя е имал това мнение за книгата.

Весела Цицелкова

БОГОМИЛ

Според етап 36 на част I от богомилското учение, Богомил е бил от знатен български болърски род, пръв учен и царски законовед при царуването на Петър (927-978). Някои историци считат дори, че и самият Богомил е от Петровия род.

Знае се във всеки случай, че Богомил, като византийски възпитаник, е бил пръв тълкувател на християноучението, току-що въвеждано тогава, и като такъв, по царска заповѣд е трѣбвало да приеме апостолството за разпространението на новата религия в цѣлото Българско царство, обширно и велико в оная епоха.

В него време, обаче, срѣд българскитѣ селяни съществуващо брожение срещу боляритѣ за възвръщане на земитѣ и за равноправие.

Селянитѣ, които сж били роби на боляритѣ тогава, сж се придържали към своето древно учение за общиарското равноправие между хората, покровителствано от всички небесни и земни сили, и сж искали да обработват общо земите и да се ползват равноправно от доходите им, както е било при дедите им и при прадедите им, в по-раншните Български ханства.

Не е мъчно да се разбере, че това учение за равноправие не е било в хармония с християноучението, налагано от царската власт и от болърите в България през него време.

Поставен да избира между едното и другото, Богомил, у когото очевидно е пламтѣло чувството на обществената правда, взел страната на селянитѣ. Той дори застанал начело на тѣхното движение и се заел да пресъздаде старинния им мироглед, т.е. учението за чловѣческото общиарско равноправие, за творческата и разрушителната сили в всемира и за всеземночловѣческото творчество, което не може да почива нито на робството, нито на завоеванията, нито на каквито и да било вѣроучения, които затвърдяват чловѣческото неравенство.

Така Богомил се обявява против християнството, пригледено към царската власт и създава ново учение с всеземночеловѣческо предназначение, състоящо се от две части;

Част I-ва: Мирозърение за сътворението на свѣта в VI глави и 36 етапи и

Част II-ра: Учение за живота, повели в VI глави и 36 етапа.

След това Богомил се отказал от имотитѣ, на които имал право като болѣрин, и намѣтнал червено-кървавата тога, намѣтвана тогава в България на всѣки роб, осъден на смърт. По такъв начин Богомил се обявил за самоприел смъртта, която е очаквала в онова време всѣки възстанал против господаритѣ в Българското царство и тръгнал да проповѣдва своето ново учение. То представлявало не само едно възвестяване на творческитѣ и разрушителните сили, които движат всемира и на които е подчинен и човѣкът, но в него е била провъзгласена и всеземночеловѣческата общиария, всеземночеловѣческото общожитие при всечеловѣческо равенство и всечеловѣческо братство, без лична собственост, без разни царства, без господари и без роби, в което се е състояла и силата му, за да се разпространи по-после не само в България, но и в цѣла Европа.

Че Богомил е бил голѣм учен, писател и философ, това показват първитѣ негови ученици: поп Йеремя, сѣщо писател и пояснител на Богомилското учение, поп Василий, учен, врач (лекар), изгорен жив по заповѣд на византийския император Василий Комнин (1082-1118), след тѣх: Константин Хризомал, сѣщо писател, написал не само учението на Богомила в достъпна форма, но и други богомилски книги, изгорени публично през 1140 година, независимо от ред други учени и философи като Магове (епископи), проповѣдници на Богомилското учение из разнитѣ страни на Европа.

Презвитер Козма пише за Богомила и за богомилитѣ следното: Случи се, че и в българска земя, в годинитѣ на правовѣр-

ния цар Петър, се яви поп на име Богомил, който най-напред почна да разпространява ерес в българската земя. Неговите последователи учат народа да не се подчинява на господаритѣ си, хулят богатитѣ, укоряват боляритѣ и вменяват в обязаност на всѣки слуга да откаже да работи на своя господар.

Тази бележка на презвитер Козма достатъчно говори за точността и за сжщността на Богомилското учение, такова, каквото тук го предаваме, а ще се отнася за личността на Богомила, която ученитѣ: Иречек, Ягич, Осокин, Пипин и други я оспорват като действителна и я смѣсват с поп Йеремиа, сам презвитер Козма, съвременник на Богомила, ги опровергава с горната бележка в беседата против богомилитѣ.

Че Богомил е бил действителна личност, това се потвърждава и от синодика на цар Борила през 1211 година, в който синодик изрично се говори за Богомила, като за историческо лице и създател на богомилското учение.

Легендата, че Богомил е родом от село Богомила при Бабуна планина в Македония, гдето е и умрѣл, не почива на истината.

Сжществуващото черковище в с. Богомила, като надгробие на Богомила, ще е вѣроятно такова върху гроба на нѣкой богомилски Маг, който е бил като духовен началник на богомилитѣ в тази област, която поради засиленото богомилство из нея, се е наричала Богомилско поле, отбелязано от Вилхелм Турски в своитѣ спомени за първия кръстоносен поход (1096).

От где точно е родом, обаче, Богомил и где точно е починал, положителни данни за това нямаме.

НАЧАЛО И РАЗВИТИЕ НА БОГОМИЛСКОТО УЧЕНИЕ И НА БОГОМИЛСКОТО ДВИЖЕНИЕ

Като предшественици на богомилството се считат павликянитѣ и манихеитѣ, заселени в Тракия през VIII вѣк от византийския император Константин Копроним, ала според французкия учен А. Ломбард, богомилството като учение и движение се е родило самостоятелно в България всрѣд кървавитѣ смутове, на които страната е била арена тогава и то е било чисто самородно българско явление.

Сам презвитер Козма казва, че поп Богомил се явил с нѣкакво учение, което не било в връзка с никое друго. По тоя начин мнението на французкия учен добива голѣма правдоподобност.

Манихейството е създадено от персиеца Мани, с учение, основано върху дуализма Ормузд и Ариман. Павликянитѣ сѣ се появили в Персия през VII и VIII вѣк, учението на които се е приближавало с това на християнството, но както манихейското учение, така и павликянкото, нямат нищо общо с учението на Богомила.

Проповѣдниците на богомилското учение, начело с неговия създател, сж или преследвани в България и във Византия, поради което тѣ в неизброими тѣлпи се насочвали към централна Европа през Босна, през Далмация и през северна Италия, докато най-сетне се настанили и във Франция.

По-късно тѣ добили в различнитѣ страни различни имена. В Босна и в северна Италия например се наричали патарени, а във Франция – катарите и албигойци.

Така разширено и разпространено, богомилството добило на различнитѣ мѣста и различен характер. Нѣкъде в него е вземал връх социалния елемент, другаде философският, а на трето мѣсто пѣк религиозният.

В България, отечеството на богомилитѣ, тѣ сж се наричали общиари, защото сж се смѣтали наследници на древното че-

ловѣческо общожитие (обща земя, при общ труд и равноправно ползване от земния плод), което сж искали да се разпростре за человѣчеството по цѣлата земя.

В такава насока богомилството се е развило главно във Франция, историята на която е тѣсно свързана с богомилското движение (албигойството), в резултата на което се явява французката община, а след нея – образецът на свършената демократия, която донесе днешната култура на человѣчеството.

Първоначалното богомилство, обаче, с течение на времето, на много мѣста от чисто социално учение се е изродило в ерес срещу източно-православната църква, която ерес давала все по-нови и по-нови разклонения, като: Валденези, Хусити и пр., та дори и лютерианството.

По тази причина първоначалното богомилско общиарско учение, рожба на небивалото неволничество на робитѣ в царството на българитѣ, останало покрито, като корена на нѣкое дърво в земята, а на лице се виждали само неговитѣ клоновѣ и неговитѣ цветовѣ. Ето защо никой не си е дал труд да проучи сжщността му, за да се види, че то е било по природата си социално учение срещу средновѣковното робство. излишно доказателство за тая социална сжщност на богомилството е фактът, че то е намерило почва за разпространението си из цѣла феодална Европа. До каква степен богомилската ерес е успяла да се разраснѣ през срѣдните вѣкове, свидетелства обстоятелството, че богомилитѣ за Франция, за България, за Крoация и за Далмация сж имали дори свой папа, антипапа на римския, с безчислено множество църкви във всички страни на Европа.

В 1167, в Сент Феликс де Гарамон, е имало събор на богомилскитѣ епископи, под председателството на богомилския папа, българин. Съборът е бил свикан, за да разграничи областитѣ на всички епископи. В сжщото време, обаче, той е бил и една внушителна манифестация на богомилската сила и на богомилската вѣра в бждещето всеземночовѣческо общиарство,

при пълно равенство и при пълно братство, което богомилитѣ сж проповѣдвали.

Специално за България, богомилството, макар противохристиянско, е било търпяно и е било по-правилно оценявано само от Иван Асен II, благодарение на което тогавашното Велико Българско Царство е било царство на истинско вътрешно братство, без вражди, без неправди и без насилия.

БОГОМИЛСКИЯТ КАЛЕНДАР

Според т. 1 част II от богомилското учение, годината се състояла от десет месеца.

Всѣки месец е имал по 36 дни, а всѣка седмица шест дни.

Наименованието на месецитѣ е било: яр, фиар, мар, рар, юар, аврар, севар, окар, ноар и декар.

Според етап 36-и на част първа от мировозрението за сътворението на свѣта, тѣзи десет месеца и тѣм съответнитѣ божества сж се назовавали и с други имена, както следва: ар (земята), шо (водата), му (слънцето), ко (зеленината), йо (трудът), хо (топлината), цо (плодът), ри (беритбата), со (пазаритѣ), за (веселието). Тия названия на месецитѣ сж били изхвърлени от богомилитѣ, като чужди на славянобългарския език, усвоен от тѣх.

Богомилитѣ сж били изхвърлили имената и на двете главни божества: Ра (творческата сила, бог на доброто) и Зо (разрушителната сила, бог на злото, демонът).

Последнитѣ две имена, дадени на дветѣ главни богомилски божества, както и ония на десеттѣ божества, споменати по-горе, сж били от произход съвсем чужд на богомилитѣ, поради което в глава I, т. 1 на богомилското учение изрично се забранява споменаването им, като се е разчитало, че така ще бждат забравени.

След изтичането на десеттѣ месеца по богомилския календар, прибавят се за обикновената година пет мъртви дни, без

име, празници, посветени на силата на сътворението, а за високосната година се прибавя още един мъртъв ден, посветен на силата на разрушението.

Тия пет или шест мъртви дни в края на годината и сега се тачат от населението по нѣкои мѣста и нас и тѣ пак се наричат мъртви дни, а нѣкъде мръсни дни. Шесттѣ седмици в месеца сж имали по шест дни, които сж се назовавали: понделник, вторник, сръду, четвъртък, петък и недѣляй. Всѣки шести ден е бил празник. Празнуването през работнитѣ пет дни в седмицата е било забранено. Наименованието на дните през календарната година с човѣшки имена е било сжщо забранено.

Презвитер Козма твърди, че богомилитѣ не сж спазвали неделнитѣ дни и другитѣ празници, установени от християнитѣ, което показва, че богомилският календар е бил действително такъв, какъвто го описахме. За него във всѣки случай други данни не притежаваме.

Лѣтоброенето на богомилитѣ е почнало, според етап 33 от тѣхното мировъззрение, от рождението на човѣковдѣхновителя, т.е. от рождество Христово.

Главнитѣ божества на богомилитѣ сж били силата на сътворението и силата на разрушението, които не сж носили никакви други имена.

БОГОМИЛСКИТѢ ХРАМОВЕ

Според т. 4 на част II от богомилското учение храмоветѣ на богомилитѣ по вид и по устройство сж били като тия на християнитѣ но без икони и без украшения. Храмовитѣ служби, които сж били в сжщност главно проповѣди на богомилското учение, сж се извършвали от свещенослужителитѣ само в празничнитѣ дни.

Свещенослужителитѣ сж били монаси, на които е било забранено да се женят. За свещенослужители сж се допускали

и жени девиси, които сж били длъжни да останат девствени през цѣлия си живот.

На посетителитѣ на храмоветѣ е било забранено да стоят прави. Това е било позволено само на свещенослужителитѣ. Където богомилитѣ не сж имали храмове, тѣ сж извършвали своето богослужение в къщата на нѣкой предан съмишленник, а гдето по планинитѣ сж намирали пещери, обявявали сж ги за свои светилища и там сж проповѣдвали учението си, както сж го проповѣдвали във всѣки същински храм.

Проповѣдването на богомилското учение съвсем на открито е било забранено. Насѣдали по земята или на скамейки, посетителитѣ на храмоветѣ сж слушали проповѣдитѣ на свещенослужителя, застанал пред дверитѣ на олтара. Никой никакво възражение не е можел да прави на проповѣдника.

Богомилскитѣ свещенослужители сж носели червено облѣкло, за разлика от християнскитѣ свещенослужители, които сж носили черно облѣкло.

В Казанлъшко в подножието на Стара планина има едно селище, което до неотдавна носеше името на червентѣ попове, наречено така, понеже нѣкога там е имало голѣмо училище за подготовка на богомилски свещенослужители за северна и южна България. То е разположено край Иванкова пжтека, която и сега сжществува и по която е минал Иванко от южна България на пжт за Търново. По съображения, които не сж ни известни, но в чиято основателност нека ни бжде позволено да се съмняваме, преди известно време, по нареждане на властта, древното име на това селище биде заменено с ново, за да изчезне и последната останка, която ни напомняше за богомилската епоха в историята на България.

За богомилскитѣ храмове и богомилската служба в храмоветѣ презвитер Козма казва следното: „Богомилитѣ ненавиждат кръста и не го приемат като символ на правдата в храмоветѣ; те, следователно, не го целуват и не му се кланят;

богомилитѣ отричат иконитѣ, на които се кланят християнитѣ; богомилитѣ отричат причастието; богомилитѣ отричат и хулят всички литургии и молитви, които се изпълняват от християнитѣ. Когато богомилитѣ се кланят и се молят, тѣ не се кръстят...

Че богомилитѣ сж имали и проповѣднички (жени), вижда се от беседата на същия презвитер Козма против тѣх. В отдела „Изповѣд“ той казва: „Богомилитѣ се прощават грѣховетѣ сами, па не само мъжетѣ вършат това, но и женитѣ, което заслужава поругание, защото християнството предписва да не се позволява на жената да поучава, нито да господства над мъжа, а да бжде само в мълчание (безправна)“.

Трѣбва да се има предвид, че богомилитѣ сж проповѣждали равноправие и за жената.

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВѢДИ НА МАГОВЕТЕ БОГОМИЛИ ДО ВСИЧКИ ПЪРВОСВЕЩЕНИЦИ И ПРОПОВѢДНИЦИ НА БОГОМИЛСКОТО УЧЕНИЕ

**(СПОРЕД ЗЛАТНАТА КНИГА НА БОГОМИЛСКИТѢ
МАГОВЕ)**

В името на нашата догма:
Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само
силата на сътворението
и силата на разрушението.

В името на нашата всевъдъхновителка, силата на сътворението, като свръхтворческа сила, на която ние служим и която сътвори:

и слънцето,
и месеца,
и звездитъ,
и земята,

и всички красоти на земята до чловѣка, но не и чловѣка-звяр, ние наставляваме:

1. Съгласно началното учение на нашия всечловѣковдѣхновител Богомил, да не се допуска при проповѣдитъ да се назовава силата на разрушението с думата Сатанаил, или дявол, защото тя изразява злото само според както го разбират павликитъ (павликениитъ и манихеитъ), а не както е изразено то в нашето собствено общиарско учение.

2. Да се отбива при всѣка проповѣд обвинението, че сме служили на павлико-манихейския Сатанаил (Дявола), комуто се приписва разпѣването на чловѣковдѣхновителя Христос, почитан от нас, но отречен като всечловѣковдѣхновител, поради проповѣдитъ му към робитъ да бѣдат послушни и поради това, че той признава кесаря (господаря).

3. Да се отбива при всѣка проповѣд обвинението, че сме служили на павлико-манихейския Сатанаил, който възстана срещу Бога-Отца, за да разруши свѣта. За нас Бог-Отец е сврѣхтворческа сила, която нѣма нито име, нито пол, а за проповѣдниците на лъжечловѣческото възкресение този Бог-Отец е само мжж, който на земята се явява под формата на цар или на господар, т.е. под формата на разрушителната сила, Сатанаил, Дявола.

4. Да се отбива при всѣка проповѣд обвинението, че сме признавали сътворението на Земята от Сатанаил (Дявола). Всжщност ние знаем и учим, че Земята и Всемирът сж сътворени от силата на сътворението, на която не придаваме никакъв чловѣчески или животински образ, в каквито образи проповѣдниците на лъжечловѣческото възкресение предста-

вляват своитѣ богове или своитѣ противобогове.

5. Да се отбива при всѣка проповѣд обвинението, че сме признавали сътворението на земния рай от Сатанаил (дявола). Всѣщност ние знаем и учим, че земният рай е дело на силата на сътворението, а силата на разрушението се яви, за да разруши този земен рай чрез чловѣкомжжа звяр (Сатанаил, Дявола).

6. Да се отбива при всѣка проповѣд обвинението, че сме признавали сътворѣнието от Сатанаил (дявола) на първитѣ чловѣци на земята, Адама и Ева. Защото ние знаем и учим, че първочловѣкът на земята е жената в невинност, и че тя е дело на силата на сътворението, а мжжът като чловѣк звѣр, е творение на силата на разрушението (Сатанаил, Дявола).

7. Да се отбива при всѣка проповѣд обвинението, че сме признавали рождението на първочловѣците Каин и Каломена от бракосъчетанието на Сатанаил в вид на змия с Ева. Всѣщност, ние знаем и учим, че от бракосъчетанието на първомжжа звѣр, дело на силата на разрушението с първожената в невинност, дело на силата на сътворението, се създаде не чловѣческият, а чловѣкозвѣрският свѣт.

8. Да се отбива при всѣка проповѣд обвинението, че сме служили на двуличния Сатанаил, който най-напред откри на Мойсея десеттѣ Божи заповѣди, а после чрез него разпъна чловѣковдѣхновителя Йе-Шо, водокръстен от Йо-Хан, когато ние работим главно за унищожението на този двуличен получовѣк, на този чловѣк-звѣр.

9. Да се отбива при всѣка проповѣд учението за небесния ад и за небесния рай, за които говорят проповѣдниците на лжечловѣческото възкресение, защото ние знаем и учим, че Раят и Адът сж само на Земята и за чловѣка; Адът, това е чловѣчеството при господари и роби, а Раят, това е всечловѣческото общиарство, основано на равенство и братство.

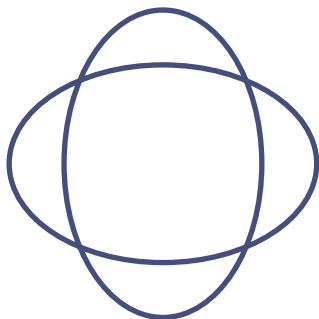
10. Да се отбива при всѣка проповѣд учението за грѣшната и безгрѣшна чловѣческа душа. Всѣщност ние знаем и

учим, че душата на човекът е една, единна, вечна, безгрешна, че тя се изразява само в творческата мирова сила на силата на сътворението, че тя се вселява само в човекът общиарци, творци на правдата, на мира, на любовта и на равенството, а не в човекът звърове господари, които сж воплощение на силата на разрушението и сж само за неправди, за неравенство и кръвополитни насищания на тѣхнитѣ бѣсовѣ.

ЕМБЛЕМАТА НА БОГОМИЛИТѢ

Върху китката на дѣсната ржка маговетѣ богомили татуирали един знак, който представлява две елипси пресѣчени взаимно под прав ъгъл – едната по продължение на ръката, а другата – напрѣчно.

Този знак е белегът (емблемата) на богомилитѣ. Едната елипса, по продължение на ръката, символизира творческата сила, а другата, напрѣчната – силата на разрушението.

Така татуирани, обаче, с този знак-емблема сж могли да бждат само посветенитѣ богомили, т.е. маговетѣ. Да не се забравя, че богомилитѣ сж се делили на две категории: еднитѣ – свършени, посветени, магове, а другитѣ – обикновени последователи.

ЧАСТ I
МИРОВЪЗРЕНИЕ
(СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЪТА)

ГЛАВА I

НАЧАЛОТО И ЗАВЪРШЕКЪТ НА ПЪРВАТА ЧАСТ ОТ МИРОВОТО СЪТВОРЕНИЕ

ЕТАП 0.

МЪРТВА ТОЧКА

Догма: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

РАЗКЪСВАНЕ НА МЪРТВАТА ТОЧКА

Силата на сътворението и силата на разрушението сж били затворени дълго време така в тази мъртва точка, от която нищо не се е почвало и в която нищо не се е свършвало.

Силата на сътворението като творческа сила не е могла да бжде вечно в тази мъртва точка, в която е била държана от силата на разрушението.

Тласкана от съзнанието за творчество, силата на сътворението влиза в борба с силата на разрушението и тая борба свършва най-сетне с разкжсването на мъртвата точка, за да се премине от небитие към битие, т.е. да се почне мировото сътворение, сътворението на свѣта.

ЕТАП 1.

ПЪРВОТО СЪТВОРЕНИЕ: ТЪЛО

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

За силата на сътворението първоначално бѣ нужно осезание, и първото единствено осезание, върху което тя се спрѣ по замисъл и което тя поиска да създаде, бѣ тѣло. От него започва битието.

Силата на разрушението бѣше обаче против битието и поради това борбата между тѣзи две сили продължи с още по-голѣмо ожесточение, докато най-после силата на сътворението сполучи да отстрани от пѣтя си силата на разрушението и да положи основата на битието. По-нататѣк силата на сътворението сгжсти голѣма част от своето дихание, за да се ограда от небитието и от силата на разрушението. Това сгжстено дихание създаде тѣлото, пожелано от силата на сътворението в нейния първичен замисъл.

Етап 2.**СЪТВОРЕНИЕТО НА ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

Силата на сътворението се възрадва много от това първо тѣло, сътворено то нея. В началото то бѣше малко, но после тя в своето творчество го увеличаваше все повече и повече, за да го направи най-сетне толкова голѣмо, щото никоя сила на разрушението да не може да го разруши. В този си нов замисъл тя го пусна в пространството и каза:

- Върви и да имаш могѣществото на моята творческа сила, а всѣко мое дихание по-нататѣк да се трупа върху теб, за да станеш най-голѣмата сила, която наистина вече от нищо да не може да бѣде разрушена.

Побѣдената сила на разрушението пѣк се свиваше нѣкъде

в тъмнотитѣ на пространството, гледайки как върху това тѣло, най-напред малко, се трупа диханието на силата на сътворението и как по тоя начин то наистина се превърна в едно голѣмо тѣло, от което се създаде Земята.

Етап 3.

СЪТВОРЕНИЕТО НА СЛЪНЦЕТО

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

Силата на сътворението дълго още движи земята в своето дихание, за да я направи колкото се може по-голѣма, но после като видѣ, че земята е само в мрак, в който силата на разрушението може да се опита да я разруши, реши да създаде за новата своя рожба: свѣтлината, с която да се осветлѣва земята.

Тогава вече силата на сътворението спрѣ да диша за земята и с по-нататъшното дихание създаде второто свое творение Слънцето, в което вложи:

всичкия огън на вдъхновението си,
всичкия огън на творчеството си,
всичкия огън на свръхсилата си,
който огън никога да не загасне и да дава свѣтлина на земята во вѣки.

Етап 4.

СЪТВОРЕНИЕТО НА МЕСЕЦА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

Голѣма бѣше радостта на силата на сътворението като видѣ да блѣсти слънцето във всемира и върху земята, но силата на разрушението търсеше още тъмнотитѣ, в които да се промъкне, за да се опита да разруши земята, която заедно с слънцето стана основа на един мир, дето силата на разрушението трѣбваше да бжде окончателно погубена.

Силата на сътворението схвана опасността от мрака, в който остава земята от другата страна, гдето не я освѣтлява слънцето, и тогава тя реши да създаде второ слънце за неосвѣтената част на земята от първото слънце.

Така силата на сътворението събра пак всичкото си дихание, за да добие първото си вдъхновение за сътворението на новото слънце.

Силата на разрушението, обаче като видѣ, че при това второ слънце тя не ще може вече да се доближи никога до земята, събра всички свръхсили, останали още в нея и се нахвърли с всичката си ярост върху силата на сътворението.

В тази борба между силата на сътворението и силата на разрушението, вместо второ слънце, силата на сътворението сътвори едно малко тѣло, пак в свѣтлина, но не като тази на слънцето, което бѣ месецѣт.

Етап 5.

СЪТВОРЕНИЕТО НА ЗВЕЗДИТѢ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

След като силата на сътворението сътвори земята, слънцето и месеца, тя продължи по-нататък опититѣ си да сътвори

второ слънце. Понеже всеки неин опит бѣ попречван от силата на разрушението, тя успяваше да създава само все по-малки и по-малки свѣтлинни тѣла, които недовършени така в борбата между силата на сътворението и силата на разрушението, се откъсваха и оставаха разхвърляни из пространството. По този начин се създадоха за всемира и звездитѣ.

Етап 6.

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Праздненство:

След сътворението на месеца и звездитѣ от силата на сътворението, земята, макар слабо осветѣна от месеца и звездитѣ от към страната, гдето слънцето не можеше да я огрѣе, все пак не бѣше вече в мрак. Силата на сътворението остана прочѣе доволна и се оттегли на почивка, т.е. в праздненство.

Силата на разрушението пък, като видѣ, че на земята и в всемира нѣма вече мрак, се счете за побѣдена и отиде при силата на сътворението, на която се призна за напълно подчинена.

Така се завърши първата част на мировото сътворение на земята, на слънцето, на месеца и на звездитѣ.

ГЛАВА II

ЗЕМЯТА ВЪВ ВСЕМИРА И НАЧАЛОТО НА СЪТВОРЕНИЕ ВЪРХУ ЗЕМЯТА

Етап 7.

СЪЗДАВАНЕТО НА РЕДА В ВСЕМИРА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само

силата на сътворението и
силата на разрушението

Равновесие:

След завършека на първата част от мировото сътворение, силата на сътворението не тури край на творчеството си, защото между тълата в всемира се появи опит да се рушат едно друго поради безредието, в което се движеха из пространството. Ето защо силата на сътворението си каза:

- Тръбва да се внесе ред в движението на тълата в всемира и поради това както се подчини на мен силата на разрушението, така тръбва да се подчиняват тъзи тъла едно на друго според силата, която съм им дал.

По този начин силата на сътворението създаде равновесието между нейнитъ творения в всемира, а за център на всемира, тя опрѣдели да бѣде слънцето, нейното най-могъщо творение, около което да се движат всички други тъла в всемира. Така се създаде кръговъртежа в вселената, т.е. земята да се движи около слънцето и да се грѣе от него, месецът да се движи около земята, а останалитъ тъла да се движат било около земята или около слънцето, било едно около друго, според силата, която им бѣ предала силата на сътворението, независимо от тѣхния общ кръговъртеж, заедно с земята и с месеца, около центъра на всемира, слънцето.

Силата на сътворението опрѣдли за център на всемира слънцето, защото в него бѣ минала по-голъма част от нейната творческа сила, и то носѣше:

и топлина,

и виделина,

и най-силния блѣсък, за да допълва с него свѣтлината на всички други тъла, които бѣха с слаба свѣтлина.

Силата на сътворението опрѣдли слънцето като център на всемира и като свръхсила по две причини, свързани една

с друга: първо в него бѣ минала и свръхтворческата сила от силата на сътворението и то можеше после не само да запази завинаги тази сила, но и да твори, да създава и пресъздава със своята топлина и със своята свѣтлина в живота на другитѣ тѣла, и второ, защото самата сила на сътворението почна да отслабва, и за свой заместник в всемира трѣбваше да опредѣли пак слънцето, като нейно най-съвършено творение.

Етап 8.

СЪЗДАВАНЕТО НА ВОДАТА ВЪРХУ ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

Като видѣ установения ред в всемира, силата на сътворението се възрадва още по-много, защото бѣ отстранена окончателно от всемира силата на разрушението.

И това обаче не бѣ края на творенията на силата на сътворението, защото тя като разгледа земята, видѣ, че силата на разрушението, бѣ в яда си и в отчаянието си, че не може да стори никакво зло на всемира, е почнала да гризе земята и я е превърнала в неописуема грозота от ями, от трапища и от бездни, поради което силата на сътворението, вече значително отслабнала, вместо да сияе от радост, както в началото, потъна в печал, никога небивала.

Гледайки земята, погрознѣла от язви, в които се бѣ настанила силата на разрушението, силата на сътворението прекарваше в горчив плач, докато най-сетне, добила сякаш ново вдъхновение в плача си, поиска да напълни със сълзитѣ си разяденитѣ мѣста на земята, да отстрани от тѣх силата на разрушението. Събирайки последни сили в дихание, тя непре-

къснато го превръщаше в сълзи и запълни с тѣх всички земни празноти. Така се създаде на земята и водата.

Етап 9.

СЪЗДАВАНЕТО НА ВЪЗДУХА ОКОЛО ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

След като сълзитѣ на силата на сътворението запълниха празнинитѣ на земята, силата на разрушението излезе от тѣх и виждайки се окончателно побѣдена, отиде при силата на сътворението и почна да ѝ се моли да ѝ прости, заявявайки, че завинаги ѝ се прекланя и че не само не ще влиза в борба с нея, но че е готова дори да ѝ помага в бждещето творчество.

Силата на сътворението, която бѣше милосърдна по природата, като видѣ, че силата на разрушението в своята немощ е отишла до там, че да предлага дружба, я прие за другарка.

Така помирили, дветѣ враждебни сили, силата на сътворението и силата на разрушението, тръгнаха да разгледат какво още липсва на земята и какво още силата на сътворението може да създаде от своитѣ по-сетнешни дихания.

Слънцето свѣтѣше и грѣеше, земята постепенно се обръщаше, за да бжде огрята и от нѣжната свѣтлина на месеца и на звездитѣ. Това мѣняване на свѣтлинитѣ на земята изпълни силата на сътворението с нова необикновена радост, изразявана с красота на някакви небивали за нея прозрачни синкавини. През това време свободното дихание на силата на сътворението се разливаше из пространството около земята, и от него се създаде и ВЪЗДУХЪТ.

Етап 10.**СЪЗДАВАНЕТО НА ЗЕЛЕНИНИТЪ И НА ДЪРВЕСАТА
ПО ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

След като създаде въздуха, в чийто ефир се отразяваха останалитѣ създания на силата на сътворението-слънцето, месецът и звездитѣ – тя изпита и друга радост, тоя пжт сякаш радосъ в цвѣтове на зеленини, която много ѝ се хареса и с която рече да украси самата земя.

Така силата на сътворението, с всѣко по-нататъшно дихание, през кждето и да мина, из полята и по висинитѣ на земята, създаде всички зеленини, които след като благослови да растат и да се извисяват към слънцето, се разцѣфтѣха в всичката своя красота. Така от тѣзи зеленини се появиха и дървесата на земята.

Етап 11.

ПОЯВЯВАНЕТО НА ПЪРВИЯ ЗВЪР НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

След създаването на въздуха и на зеленитѣ по земята от силата на сътворението, тя, придружена от силата на разрушението, тръгна по необятнитѣ простори на своето царство. Из пѣтя силата на разрушението ѝ рече:

- Защо, моя сила на сътворението, не създаде и нѣкое същество, което да ходи като нас по земята? Ти имаш и силата на движението. какво ти пречи да създадеш и едно творение, което да се движи по земята?

Тогава, за да изпълни желанието на своята другарка, силата на сътворението взе една част от земната твърд, подхвърли я и ѝ рече;

- Имай силата да вървиш, както сега се движиш от моя тласък и бѣди първата сила в движение на земята. Оставям тѣ да бродиш из моитѣ земни синкавини и зеленини, дето да черпиш радост, оставена от мен чрез тѣх на земята.

То бѣ наистина яко като земната твърд, за да не може да бѣде лесно побеждавано, ала то бѣше и най-злото животно на земята, защото бѣше сътворено не вече от замисѣла на силата на сътворението, а от подсецането на силата на разрушението. Това бѣ първият звѣр на земята.

Етап 12.**СЪЗДАВАНЕТО НА ПТИЦИТЕ ПО ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

При създаването на първото животно на земята от силата на сътворението, се изпита за пръв път твърдостта на земята, която трѣбваше да издържи силата на един живот в движение върху нея. защото от това първо животно в движение на земята затреперваха всички гори и планини, през които минѣше. Силата на сътворението остана доволна от издръжливостта на земята и не се безпокоеше от силата на един създаден живот в движение на земята.

Силата на разрушението, обаче не можеше да се задоволи само от това единствено творение, като сила на движението върху земята и обръщайки се пак към силата на сътворението, рече ѝ:

- О, моя сила на сътворението! Ти създаде и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята о въздуха за земята, и водата, и зеленинитѣ, и дървесата, а най-после и животът в движение по земята. От всичко това, което създаде на земята, кое най-много ти харесва?

Понеже силата на сътворението нищо не отговори, силата на разрушението продължи:

- Наистина, всичко в всемира е бляскаво сътворено, но мен най-много ми харесва живота в движение на земята, защото кой друг след нас ще може да обикаля земята и да се наслаждава от чудесата на твоите творения? Защо тогава да нѣма такъв живот в движение и из въздуха около земята, и из водата по цѣлата земя? какво ще е земята само с едно първо животно,

като един единствен живот в движение на нея.

Силата на разрушението говореше така, защото мислеше, че с един живот в движение, разпространен навред – из въздуха, по водитѣ, по земята, ще се наруши както равновесието на земята, така и равновесието на всемира, вследствие на което много настояваше за колкото може повече живот в движение на земята и във въздуха около земята.

Силата на сътворението, обаче, като размисли и видѣ, че наистина сж пусти нейнитѣ синкавини и полета в зеленини, склопи да изпълни и това желание на своята дружка, и откъсвайки листа от зеленинитѣ, духна върху тѣх и им рече:

- О, листа на моитѣ радости! както сега трептите с поглед към моитѣ синкавини, така да имате силата да летите из тѣх по всички краища на моето първо творение, земята, и да можете да се извисявате най-високо над нея, за да виждате от висинитѣ нейната красота и да възвестявате навред по нея моята радост за всичко сътворено до сега от мен.

По този начин се създадоха и птицитѣ.

ГЛАВА III

СЪЗДАВАНЕТО НА ПЪЛНИЯ ЖИВОТ В ДВИЖЕНИЕ НА ЗЕМЯТА: РИБИТѢ ВЪВ ВОДАТА, ПЪРВИЯ ПОЛ, ЖЕНАТА И НЕЙНИЯ ПРОТИВОПОЛ МЖЖА

Етап 13.

СЪЗДАВАНЕТО НА РИБИТѢ ВЪВ ВОДАТА НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само

силата на сътворението и
силата на разрушението

Сътворение:

След създаването на птицитѣ от силата на сътворението, тя отиде да си почине на един брѣг до водата, добита от нейнитѣ първи сълзи, но като видѣ, че тѣзи нейни първи сълзи не сѣ така кристални, както бѣха изтекли от нейнитѣ очи, пожела да създаде един живот в движение и във водата, който да я избистрюва и да я съживява, както птицитѣ съживиха въздуха около земята.

В този свой замисъл силата на сътворението взе късове от най-сребриститѣ корени на дървесата, хвърли ги в една близка рѣкичка, която течеше и се вливаше в голѣмите води, и им рече:

- Както плувате сега по тази рѣкичка, за да влезете в моретата, образувани от моитѣ сълзи, които проляхѣ, за да спася навѣки земята от силата на разрушението, така да плувате по всички водни ширини, които да пречиствате и да оживлявате сѣщо навѣки.

По този начин се създадоха и рибитѣ във водата.

Етап 14.

СЪЗДАВАНЕТО НА ДРУГИТЪ ЖИВОТНИ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

След като се създаде и животът в движение на земята, силата на разрушението отиде при силата на сътворението, за да я насърчи да създаде повече животни, като сили в движение на земята. Тогава силата на сътворението, взимайки още много части от земната твърд, търкаляйки ги и благославяйки ги както при създаването на първото животно в движение на земята, създаде безброй други голѣми и малки животни в движение на земята, като по тоя начин изпълни всички желаня на силата на разрушението за създаването на пълен живот в двиение на земята.

Попълзѣха тогава по всички посоки тѣзи голѣми и малки животни, захвърчаха птицитѣ над земята, заплуваха рибитѣ по всички води, и при вида на всичко това силата на разрушението се обърна към силата на сътворението с думитѣ:

- Видиш ли как наистина се съживи всичко на земята, о моя силата на сътворението и как слънцето е обърнало лъчитѣ си към всички нейни гори и поля? Тогава силата на сътворението отговори:

- Нека първото мое несъвършено творение, земята, стане най-съвършеното от всички мои творения след слънцето.

Етап 15.**ПОЯВЯВАНЕТО НА БЪСА В ЖИВОТНИТЪ НА
ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Смущение:

Силата на сътворението дълго се радва на пълния живот в движение на земята сътворен от нея, но после, като тръгна със силата на разрушението между животнитѣ, и като видѣ, че тѣ всички сж обхванати от толкова страшен бѣс, щото сухоземните животни, кждето минат, измачкват всички зеленини и изпокършват всички дървеса, птицитѣ в яростта си сякаш искат да разбият въздуха, а рибитѣ се мѣтат в страшно плискане из водитѣ, разбра, че на земята се е появила нова сила на разрушението. Тогава силата на сътворението се смути много и поставяйки силата на разрушението между побѣснѣлитѣ животни, се предаде на плач, като говорѣше сама на себе си:

- Слаби сж вече моитѣ сили да преодоляват натиска на силата на разрушението, а да унищожа всичко вече създадено, трѣбва сама да стана сила на разрушението. Това обаче е невъзможно, понеже аз съм сила на сътворението.

После, като и дойде ново вдъхновение, тя продължи в плача си:

- Не. Аз ще създам още едно последно животно на земята със силата на движението, и ще му предам всичкитѣ мои съвършенства, за да може да укротява всѣкога бѣса на животнитѣ, създадени до сега. То ще бѣде моето най-съвършено творение на земята.

Етап 16.

СЪЗДАВАНЕТО НА ПЪРВИЯ ПОЛ НА ЗЕМЯТА – ЖЕНАТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

В замисѣла си да създаде най-съвършеното земно творение, което да може да укротява бѣса на животнитѣ, създадено дотогава от нея, силата на сътворението отиде до една котловина, в която течеше кристално бистра вода и като взе от котловината най-бѣла прѣст, пристѣпи към изпълнението на своя замисѣл. Размѣси прѣстта с водата, т.е. със своитѣ сълзи, от което се получи животрепящата смѣс, на която почна чрез ваяние да придава прекрасна форма, различна от формитѣ на всички други животни.

Така биде създаден първия пол на земята – жената.

По-нататѣк силата на сътворението, събирайки най-хубавото от хубоститѣ на всички свои създания, украси с него новото си творение, което стана най-съвършеното от всички земни творения: с очи свѣтли и бистри, като сълзитѣ на силата на сътворението и сини като синкавинитѣ на надземнитѣ висини, с нѣжни овални форми, чиито трептения излѣчваха само наслада и упоение, скоси златисти, игриви и буйни, като планинскитѣ ручей. После силата на сътворението потопа това прекрасно тѣло в рѣката, за да го кѣпе, през което време над него слънцето грѣеше, за да му предаде както топлина, така и своя блѣсък. По този начин в очите на това творение сякаш се отразиха: и земнитѣ зеленини, и всички земни и небесни красоти. Възхитена от своето прекрасно творение, силата на сътворението се обърна към него и рече:

- О, мое върховно дѣло на съвършенство и на последнитѣ ми дихания, които влагам в тебе, макар след това да изчезна, щастлива, че ще направя самото тебе вѣчно и че посредством тебе ще обезпеча всички мои творения в движение на земята, които ще можеш да укротяваш, да ги изцѣрвяваш от бѣсове и да ги пресъздаваш, ако нѣкога силата на разрушението, след моето загиване иска да ги погуби! О, мое дѣло на последно вдѣхновение, което си надарено като мен с милостта и любовта към всѣко мое създание, нека от твоя поглед на милосърдие и на любов се изпарява всѣки бѣс, който се е вмъкнал чрез силата на разрушението в душитѣ на моитѣ творения, нека чрез тебе бѣде нанесена решителна побѣда над силата на разрушението. О, мое най-съвършено творение, което аз кѣпя в моитѣ сълзи, за да бѣде чисто и невинно като тѣх, и така навѣки да носи най-великото добро, което аз влагам сега в тебе заедно с моето последно дихание! О, мое последно творение на любов и на красота, в което влагам всичкитѣ мои творчески сили, бѣди последната и вѣковѣчна сила за творения и за пресътворения на живот в движение на земята, бѣди пол-жена!

Етап 17.

ПЪРВИЯТ РАЙ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

Като свърши с благословията си над своето последно творение за вѣчен живот и вѣчна красота на земята, силата на сътворението пророни последната си сълза над него и го изпълни

с подленитѣ си дихания. Така то доби живот в движение, и сякаш пробудено от сън, то осия с погледа си цѣлата околност, по който начин се създаде на земята на съвършеният живот в движение. След това силата на сътворението изчезна завинаги, като за свои заместници остави: слънцето, месеца, звездитѣ, земята и всичко каквото бѣ сътвори на земята заедно с живота в движение, пол-жена.

Силата на разрушението пък, останала само с първичнитѣ животни, сътворени под нейно подсъщане и в които се бѣха вмъкнали бѣсове, се опита да пресъздаде , но когато силата пол-жена се яви между тѣх, с красотата си така ги обая и ги укроти, щото от тѣх изчезна всичкият бѣс и силата на разрушението остана поразена.

От страх да не бѣде омаяна самата тя и чрез това да бѣде побѣдена завинаги, силата на разрушението избѣга, за да не се яви вече дълго време нито пред силата пол-жена, нито между животнитѣ, създадени по нейно подсъщане.

От тогава силата пол-жена заживѣ с всичкия си пламък и с всичката си дарба за творчество. Само с появата ѝ между живитѣ твари и с погалването им от нейна страна, тѣ се превръщаха в нейния пол и добиваха женска красота, според вида на самото животно.

Така, чрез тази промяна на земнитѣ и хвъркати животни в пол, тѣ заживѣха само в смирение, в леки игри и в ласки, и между тѣх настѣпи мир и щастие.

В това състояние на мир, на щастие, на леки игри и на ласки всред животнитѣ у тия от тѣх, които оставаха непогалеени от силата пол-жена, се създаде противопологът. Така силата пол-жена, като възплъщение на силата на сътворението, извърши първото творческо дѣло на земята.

Защото първичният живот в движение, създаден с подсъщане от силата на разрушението бѣ несъвършен, безполов и вън от кръговъртежа за творение и пресътворение, в който

силата на сътворението е предопредѣлила да тече животът в движение на земята.

При несъвършенството на животните в движение на земята, които бѣха вън от творческия кръговъртеж, които бѣха в застои, в мъртва точка, в безполие и в бѣс, силата на разрушението поиска да им отнеме възможността, като създания на силата на сътворението, да се пресъздават. Силата полъжена, обаче осуети завинаги този замисъл на силата на разрушението, чрез създаването на пола в тѣх, а заедно с това тя побѣди и самата сила на разрушението, която вече нѣмаше друг противник на земята, освен силата пол-жена.

В изпълнение на своята мисия, силата пол-жена продължи да се люблюва на мира и щастието, всрѣд които живѣеха всички земни твари.

Когато тя се явяваше между рибите в водата, за да се опресни в сълзите на силата на сътворението, рибите я приемаха като тѣхна другарка и най-гальовно играеха около нея, защото тѣ бѣха сътворени със сжщата нежност, каквато притежаваше силата пол-жена.

При това милуване на рибите около силата пол-жена, с допирането им до нея, и у тѣх се създаваше женския пол, който пък предизвика противополога, т.е. мъжкия пол у рибите, които не успѣха да се допрат до силата пол-жена.

Защото първите животни във водата, като създадени с подсъщане от силата на разрушението бѣха сжщо в безполие, но запазвайки вѣчността си, предадена им от силата на сътворението, се пресътворѣваха в своята първичност чрез дѣление, т.е. чрез разпадането им на части за създаване на нови животни като тѣх.

Когато силата пол-жена тръгнаше пък между зелените из полята и по горите, при всѣко нейно помириране, на която и да било зеленина, зелената се разцѣфтѣваше; от тия цѣвтове се раждаше плод за ново пресъздаване и за ново размножаване на зелените, и по тоя начин се създаде съвършеният

рай на земята, който получи вид на найосъвършеното творение в красотата.

Върху този земен рай слънцето изсипваше обилно своите лъчи, за да му предаде пълно съвършенство.

Така на земята не остана никъде място за силата на разрушението. Навред се въдвори любовта на силата пол-жена, а заедно с това и любовта на самата сила на сътворението.

Тоя земен рай изпълваше с радост не само силата пол-жена, но и всеки живот в движение и в растеж на земята. Трептенията на тази всемирна радост почнаха да се изразяват в звукове и така се явиха първите чуруликания, първите пѣсни на птиците, а за другите животни – първичния звуков език.

Зачуруликаха тогава птиците по висините на земята, за да възхваляват блѣсъка и красотите на всички творения на силата на сътворението, заблѣяха стадата по полята и по горите, затрепѣха листата на дърветата, за да отдадат и тѣ чрез своя шепот хваление на своята сътворителка, а слънцето пращаше предвечерния си привет на всички земни твари, както и на луната и на звездите, които идѣха след слънцето, за да хвърлят всички създания в неизразимо блаженство и в блѣнове за други, още бѣдни радости от творчества, които може да им даде тѣхната възлюблена, силата пол-жена.

Силата пол-жена дълго се наслаждава от този съвършен рай на земята, но с течение на времето, при всяко закриване на слънцето и при всяко показване в трепет на първата звезда, тя почна да изпитва нѣкаква мъка, непозната преди това. Измѣчваше я мисълта, че докато всички животни, които от предишното им несъвършенство бѣха минали в съвършенство, изпитваха радост на пол и противополож, за нея тази радост бѣ недостижима и непозната.

При тази мъка силата пол-жена и при чувството на самота, което бѣ я налегнало, тя се отдаде на нов плач, пред който замръцѣлия земен рай, чиято царица бѣше тя, но който не разбираше болката ѝ.

Етап 18.**СЪТВОРЕНИЕТО НА МЖЖА НА ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Сътворение:

Плачът на силата пол-жена биде чут от силата на разрушението, която тогава се криеше нѣкъде из пуститѣ мѣста. И тя си каза, че ѝ се предоставя последния случай да побѣди силата на сътворението в нейния последен вид, като творческа сила на земята.

Силата на разрушението разбра мѣката на силата пол-жена и замисли да ѝ създаде противоположност, с форми като нейнитѣ, но надарен със сила, каквато тя можеше да вземе от най-сви-репитѣ и страшни животни на земята. Така силата на разрушението възнамерѣваше да побѣди окончателно силата на сътворението.

С тия намѣрения силата на разрушението отиде между животнитѣ в бѣса, останали още из недостѣпнитѣ гори, и като ги изварди през нощта, както тѣ спѣха, от едно от тѣх взе главата му, обраснала цѣлата в косми, от друго – бѣса, който дрѣме в него, от трето – най-силнитѣ му части и т.н., събра всичко това, нареди го и му придаде сѣщата форма, каквато имаше силата пол-жена.

Така сглобено, новото животинско тѣло и оставено между другитѣ спящи животни, при изгрѣв слънце, когато всички тѣ се събудиха и го видѣха, отидоха при него, и обзети от любопитство, почнаха да го подушват. От тѣхнитѣ дихания, трупът се съживи, стана и от звѣрския му поглед другитѣ животни бидоха така изплашени, щото всички удариха на бѣг, кой кѣдето види.

Ето как от това ново животно на земята, съчетание от бѣс и от дихания на несъвършени животни, дѣло на силата на разрушението, се създаде противосилата на силата пол-жена или както после бѣше наречена, мжж или человѣкомжж.

ГЛАВА IV

НАЧАЛОТО НА ЧЕЛОВѢЧЕСКИЯ РОД НА ЗЕМЯТА ВЪВ ВИД НА МЖЖ И ЖЕНА И ВЪВ ВИД НА МАЙКА И ДЕТЕ

ЕТАП 19.

ПЪРВАТА ПРОЛЯНА КРЪВ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Падение:

Когато новосъздаденото животно человѣко-мжж като звѣр в бѣс, тръгна от планината към полята, до него не смѣше да доближи никаква жива твар. Когато, обаче, то стигна до котловината, гдето почиваше силата пол-жена, тя го видѣ и, незнаейки какво е това животно, което по форма я наподобяваше, за пръв пѣт изпита чувство на свѣн.

След това силата пол-жена успѣ да покрие тѣлото си с дългата си буйна коса, и се яви пред животното человѣко-мжж, което гледайки я с бѣсно остървение, издаде такъв страшен звук, щото силата пол-жена се изплаши и побѣгна, за да се скрие във водата между рибитѣ.

При нейния бѣг тѣлото ѝ се откри. Тогава голотата ѝ изви-ка в животното человѣко-мжж противополога на силата пол-же-

на, то се спусна с небивала стръв след силата пол-жена и, като я видѣ кжде се скри, притаи се наблизно между зеленинитѣ, за да я чака да излѣзе.

Силата пол-жена наблюдава това животно челоѡко-мжж в бѣс и като видѣ, че очитѣ му изразяваха ту жал, ту острота на пламѣци в мрак, испита нѣкакво влечение към него. Чувствайки обаче, грозната му сила, тя се колебаеше да излѣзе от водата. Най-последно, забелязвайки, че то се е прострѣло като мъртво на земята, излѣзе на сушата, доближи го тихо и отиде, та седна до сами него.

Като гледа така дълго това мъртво и спящо животно, силата пол-жена все повече и повече се увличаше в неговитѣ форми, макар груби, но прилични на нейнитѣ, докато най-последно чрез това съзерцание в нея властно заговори женския пол.

Тогава тя реши да събуди или да съживи чрез своитѣ дихания животното, но още с допирането си до него, сякаш зарадена от неговия бѣс, вместо да го съживи или да го събуди, тя го хвана за гърлото и поиска да го удуши.

Разбудено така внезапно, животното челоѡко-мжж сграбчи силата пол-жена, и гледайки я с ярост и със жажда да я разкъса, така силно я ухапа, защото тя с вика си от болки потресе цѣлия земен рай.

От това ухапване силата пол-жена биде облѣна цѣлата в кръв, от което произлѣзе падението на силата пол-жена, защото наред с нея остана като вѣчна сила и силата на разрушение, олицетворена от животното челоѡко-мжж.

Етап 20.**ПЪРВИЯТ МЖЖ И ПЪРВАТА ЖЕНА НА ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Преход:

След като животното челоуѣко-мжж ухапа силата пол-жена, бѣсът му премина и то после почна да ѝ се моли да му прости, извинявайки се, че каквото е извършило, извършило го е в безсъзнание. От тогава в него настѣпи съзнанието, което го отличава от другитѣ животни и то се нарече само мжж, а силата пол-жена, вече побѣдена от силата на разрушението, се примири с падението си и се нарече само жена.

От тук започна историята за сътворението на по-сетнешния челоуѣк на земята във вид на мжж и жена.

Етап 21.**ПЪРВАТА ВСЕЗЕМНА И ВСЕМИРОВА СКРЪБ И НАЧАЛОТО НА ЧЕЛОВЪЧЕСКАТА ТРАГЕДИЯ НА ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Разкаяние:

Като се съвзе от ухапването, силата пол-жена погледна животното челоуѣко-мжж, което бѣ сѣщо окървавено. Макар тя да не смѣташе владѣна от бѣс, ней при все това мина през ум, че може би и тя е ухапала челоуѣко-мжжа, както той нея.

С тази мисъл тя сжщо почна да се гали около него и да му се извинява. Така предишната тѣхна скръб за случката мина в пълен покой. Когато силата пол-жена и животното чело̀вѣко-мжж прекарваха в този покой, в галения, в прегръдки и в сладостно унасяне, внезапно надземнитѣ висини се затѣмниха, ревна страшна буря, грѣм и свѣткавици почнаха да цепят небеснитѣ простори. Сразена от ужас, с нѣкакво смѣтно чувство, че тя е извършила тежѣк грѣх, силата пол-жена почна да се моли на небеснитѣ сили да ѝ простят. Едновременно с това, тя взе да се чувства като най-жалкото и обикновено животно между другитѣ животни на земята, на които по-рано бѣше царица.

Много време продължи силата пол-жена да се моли на небеснитѣ сили да ѝ простят грѣха пред тѣх и пред силата на сътворението. Това първо моление на силата пол-жена е началото на историята на всѣка религия за по-нататѣшния човѣк на земята във вид на жена и на мжж. Така родоначалникът на всички религии е силата пол-жена, а животното чело̀вѣко-мжж гледаше гледаше цѣлата тази трагедия в душата на силата пол-жена и нищо не разбираше.

От молбитѣ на силата пол-жена, небеснитѣ сили като че ли се омилостивиха, защото гърмѣт и трѣсъцитѣ престанаха, последвани от първия дѣжд на свѣта.

Силата пол-жена като помисли, че този дѣжд не е друго освен сълзитѣ, които небеснитѣ сили проливат заради страшния грѣх, сторен от нея, горчиво се разплака, ронейки сълзи изобилни, като самия дѣжд.

Сълзитѣ на силата пол-жена, заедно с тия на небеснитѣ сили се лѣха толкова дълго време и така изобилно, щото потопиха голѣма част от първия земен рай. Така първия земен рай от радост се превърна във всеземна и всемирна скръб.

Цвѣтята, дървесата и всички зеленини на земята наведоха глави, и от тогава започна тѣхния упадѣк като първичност в постоянна и вѣчна красота, защото тази скръб засѣгна и тѣх.

Най-после, трогнати от този безкраен плач на силата пол-жена, небеснитѣ сили се успокоиха и висинитѣ почнаха да се разясняват.

Когато дъждът престана и слънцето взе да проблѣсва през синкавинитѣ силата пол-жена и животното челоуѣко-мжж се запжтиха заедно из долинитѣ без опредѣлена цел. През време на тоя поход у тѣх постепенно се появи чувството, че всичко, което ги окръжава ги гледа с укор и с присмѣх. Гонени от това чувство на срам, тѣ ускориха хода си, търсейки нѣкакво скривалище, дето да бъдат недостжпни за ничии погледи.

Етап 22.

ПЪРВАТА МАЙКА И ПЪРВОТО ДЕТЕ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Изкупление:

След като силата пол-жена и животното челоуѣко-мжж се приютиха в едно каменно скривалище, силата пол-жена падна на легло, защото нейния пръв грях ѝ отне предишната сила. Стрданията и мжжитѣ на силата пол-жена продължиха докато земята се обърна спрѣмо слънцето триста тридесет и три пжти. Гледайки как страда неговата жертва, животното челоуѣко-мжж започна да изпитва нѣкакво гризение на съвестта. И то бдеше денонощно над силата пол-жена, докато най-после след триста тридесет и три обръщания на земята към слънцето, силата пол-жена отдѣли от себе си едно малко създание, по форма прилично на двамата. От тогава започва историята на челоуѣческия род и така свършиха изкупителнитѣ мъки на силата пол-жена, първата майка на челоуѣка на земята.

Етап 23.**ПЪРВИТЪ ПОЛУМЖЖЕ, ПОЛУЖЕНИ, ПОЛУСИЛИ
НА ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Пресътворение:

При вида на първото дете на земята, създадено от силата пол-жена, челоуѣко-мжжѣт изпадна в изумление и незнаейки да се радва ли или да скърби, той заплака над това създание, а после почна страстно да го милва и да го гали, докато силата пол-жена стоеше равнодушна при още прѣсния спомен за първия свой грѣх и за мжките, които току-що бѣ преживяла.

Между това, слънцето пак изсуши земята от първия дъжд и чрез изобилнитѣ си лжчи извика за нов живот зеленинитѣ и цвѣтята, защото видѣ, че с раждането от силата пол-жена на малкото, силата на разрушението е побѣдена за последен път и че вмѣсто чрез челоуѣко-мжжа да бжде унищожена силата на сътворението в лицето на силата пол-жена, работитѣ стигнаха до ново творчество.

Слънцето събуди нов живот в зеленинитѣ и в цвѣтята на земята още и за това, защото желанието му бѣше да пресъздаде първия земен рай за новия живот в движението на земята във вид на дете, което после израства и биде наречено челоуѣк. За да поддържа топлина и свѣтлина, колкото бѣ нужно за израстването на това дете-челоуѣк на земята, слънцето се спираше всѣки ден над каменното скривалище на силата пол-жена и челоуѣко-мжжа, дете заставаше в неподвижност дълго време. Това спиране на слънцето привличаше към каменното скривалище и други животни, които виждайки малкото в ржцете на челоуѣко-мжжа и обаяни от него, с особени

звуци изразяваха нѣкакви желания. Когато детето радостно посегнеше към тѣх, за да ги погали, тѣ му се оставяха и така от тия погальвания тѣм се придаде сжщата сила да се пресътворяват чрез раждането на малки. От тук води началото си историята на сжществуването и на другитѣ земни животни в раждане и прераждане.

След земнитѣ животни, при новороденото почнаха да идват и птицитѣ, които чуруликаха и пѣха пѣсни от радост пред него. Силата пол-жена, вече майка, пригласяше на тѣзи птичи пѣсни. Своео дете тя продължи нататък да отглежда с пѣсни, преизпълнена с доволство от съзнанието, че тъкмо с това раждане е изпълнила най-великото желание на своята създателка, силата на сътворението.

Така с песни расте това малко създание, докато стигна до положението да може самостоятелно да се движи, когато силата пол-жена и чловѣко-мжът започнаха да го извеждат от каменното скривалище и да го развеждат из околните поля, дете първият земен рай вече бѣ се напълно подновил.

Расте то в този земен рай в игра с цветята и с зеленината, добивайки ту красотата на силата пол-жена, ту силата на чловѣко-мжжа. От тогава почва историята на по-сетнешнитѣ полумжже и полужени, защото след раждането на това дете, силата пол-жена като красота в първичност и първосилата на чловѣко-мжжа почнаха да се израждат в много такива сили, но не вече като сили на първичност, а като полусили (полу-мжже и полу-жени), с каквито само се насели по-после земята.

Етап 24.**ПЪРВИЯТ ЧЕЛОВЪК СМЪРТНИК НА ЗЕМЯТА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Кръговръщение:

С възвръщане силитѣ на силата пол-жена и на животното чело̀вѣко-мѣж чрез тѣхната рожба, тѣ бидоха обхванати пак от бѣс на пол и повтаряха първия грѣх, от който почнаха да се раждат второ, трето и повече малки създания от различен род. Това непрекъснато грѣхопадение хвърли силата пол-жена на легло, гдето тя една вечер, заобиколена от всичкитѣ си рожби и от чело̀вѣко-мѣжа склопи завинаги очи, т.е. умрѣ.

От тогава води началото си смъртта за чело̀вѣка, която като неопределима сила и като сила на разрушението срещу творческитѣ земни и надземни сили, остана вѣчно в свѣта. Така чело̀вѣкът стигна до първата мъртва точка от преди всемира. В нея се прелива, както битието, така и небитието на чело̀вѣка, който макар смъртен, чрез вѣчно кръговръщение е предопределен за все по-нови и по-нови раждания и прераждания.

ГЛАВА V

**ПЪРВАТА ВЪРА В БЕЗСМЪРТИЕТО И
ПЪРВИТЪ ЗЕМНИ ИДОЛИ НА ЧОВЪКА****Етап 25.****ПЪРВАТА ВЪРА В ЗАДГРОБНИЯ ЖИВОТ НА ЧОВЪКА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Утѣха:

След смъртта на силата пол-жена, понеже челоуѣко-мжжѣт и неговитѣ рожби бѣха чужди на съзнанието за нейната смърт, тѣ дълго я чакаха да се събуди, но тя не само не се събуждаше, но сякаш сълзитѣ от които бѣ сътворена от силата на сътворението се бѣха изпарили, а от бѣлата прѣст, от която тя бѣ изваяна, една заран бѣше намѣрена само следа.

През това изчезване на силата пол-жена, децата и челоуѣко-мжжѣт почнаха горчиво да плачат. Все пак, челоуѣко-мжжѣт, мислейки, че тя може би още живѣе нѣкъде около тѣх, започна да утешава малкитѣ. Това е началото на вѣрата в сѣществуването на челоуѣческият живот след смъртта, която вѣра премина във всички по-нататъшни челоуѣко-мжже и челоуѣко-жени, изобщо у всички животни и челоуѣци.

Етап 26.**ПЪРВОТО САМОПОЖЕЛАНИЕ НА СМЪРТТА ОТ
ЧЕЛОВЪКА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Отчаяние:

Първият чловѣко-мжж, в любовта си към своята изчезнала другарка, силата пол-жена, почна да я търси навсѣкжде около каменното си жилище. Като не я намѣри, нему почна да се струва, че животът му без нея е невъзможен. Така у него се породи желанието да иде при нея сжщо чрез изпарение и разпадане, с други думи чрез сжщата смърт, зад която той допускаше, че неговата възлюблена съществува под нѣкаква друга невидима форма.

Така първият чловѣко-мжж, в своето отчаяние и в своята скръб заради страшната загуба, падна сжщо на легло, гдето след известно време склопи очи и умрѣ, както бѣ умрѣла неговата другарка, силата пол-жена.

По този начин се завърши историята на първия чловѣко-мжж.

Така, благодарение силата на разрушението, се роди смъртта и за самия чловѣко-мжж, макар той да бѣ създаден от самата нея като противосила на силата пол-жена. Защото силата на разрушението бѣ въобще срещу всѣки проявен живот на земята, който тя не желаше да бжде вѣчен.

Етап 27.

СЪЗДАВАНЕТО НА ВЕЧНИЯ ЧЕЛОВЪК НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человѣчество:

Смъртта на человекo-мжжа и на силата пол-жена не попрѣчи за размножаването на человекo-ският род, защото зародишът на живота, като вѣчност, вложен от силата на сътворението във всѣко същество на земята и във всемира, бѣ даден и на силата пол-жена. Макар тя да не можа да остане във вѣчност след грѣха ѝ с нейния противоположен, человекo-мжжа, тоя зародиш на вѣчност в силата пол-жена премина в нейнитѣ по-нататъшни пресътворения чрез раждания и прераждания, за да не изчезне никога человекo-ка от лицето на земята, което бѣ и желанието на силата на сътворението. Вместо единичен и вечен обаче, той се раздѣли на две: смъртен человекo-мжж и смъртен человекo-жена, които чрез раждане и прераждане образуваха безсмъртие под името человекo-чество.

Етап 28.**ПОЯВЯВАНЕТО НА ИДОЛОПОКЛОНИЧЕСТВОТО ЗА ЧЕЛОВЪКА**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человѣчество:

След като умрѣ първият человек-мжж под своя каменен покрив, дето бѣ умрѣла и неговата другарка – силата пол-жена, тѣхнитѣ рожби сѣщо се заплакаха, очаквайки да се събуди тѣхния баща. Понеже той не се събуди, тѣ най-сетне решиха да го оставят и да напуснат каменното скривалище, като построят друго, по-свѣтло в нѣкое по-красиво мѣсто на земята, което и сториха.

След известно време най-голѣмото дете се върна в първото жилище, за да види не се ли е съживил неговият баща, но не намирайки нищо от него освен прах, то сѣщо започна да мисли, че той може би се е преселил и си живѣе нѣкъде другаде наоколо. Така вѣрата в безсмъртието на человекка продължи да владѣе човѣшкия дух. Върху това именно човѣшко и мирово безсмъртие человекът почна после да размишлява, незнаейки нищо нито за своето произхождение, нито за произхождението и за сътворението на всемира.

Съзнанието, обаче, на първочеловекка, че неговото съществуване зависи от слънцето, от водата, от въздуха и от всички земни и надземни сили, го застави да почне да им се кланя и да им се моли. По този начин се появи идолопоклонничеството, което най-ярко се проявяваше в почитта към силата на сътворението, въплътена във всички тѣзи сили и свръхсили, на които человекът се кланяше и на които се молѣше.

Етап 29.**НАЧАЛОТО НА ВСЕЗЕМНИЯ
ЧЕЛОВЪЧЕСКИ РОД**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человѣчество:

Децата на първата сила по-жена и на първия челоуѣко-мжж, като пораснаха и като се развиха в два различни рода, се групираха в двойки от челоуѣко-мжж и челоуѣко-жена. Тия двойки се прѣснаха по цѣлата земя и от тѣх чрез раждане и прераждане се създаде всеземния челоуѣчески род.

Така се създаде челоуѣкът, предопредѣлен за раждания и прераждания през всичките вѣкове, за да се осуети замисѣла на силата на разрушението, за която този вѣчен челоуѣк с творческа сила бѣше най-могѣщата първосила на земята и когото тя искаше да унищожи.

Етап 30.**СЪЗДАВАНЕТО НА ЧЕЛОВЪКА КАТО МЕСОЯДЕЦ**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человѣчество

Вродената крѣвожадност у челоуѣко-мжжетѣ и челоуѣко-женитѣ не само не се изкорени с изчезването на първата жена и на първия мжж, но напротив постоянно се увеличаваше като почна да се проявява и спрѣмо другитѣ животни,

които биваха изтрѣбвани, било просто, за да се върши делото на силата на разрушението, било за да се уталожат с плътта кръвожадният човѣчески бѣс.

Така се създаде с човѣка месоядството, което по-после за звѣроветѣ човѣко-мжж и човѣко-жена се разви до такава степен, щото в бѣса си за месоядство тѣ почнаха да убиват и да изяждат дори и собственитѣ си рожби.

ГЛАВА VI

СЪЗДАВАНЕТО НА ПЛЕМЕНАТА И НА НАРОДИТЕ, НА ГОСПОДАРИТЕ И НА РОБИТЕ И ПОЯВЯВАНЕТО НА ВСЕЧЕЛОВѢКО-ВДЪХНОВИТЕЛЯ БОГОМИЛ, НАЙ-ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ НА ЧЕЛОВѢЦИТЕ НА ЗЕМЯТА

Етап 31.

СЪЗДАВАНЕТО НА ПЛЕМЕНАТА И НА НАРОДИТЕ И НАЧАЛОТО НА ВОЙНИТЕ МЕЖДУ ТѢХ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человѣчество:

Человѣко-мжжетѣ и човѣко-женитѣ, прѣснати по земята се навѣдиха много, ала вместо да образуват една обща сила за творчество, както искаше силата на сътворението, тѣ се раздѣлиха на племена, а после на народи, за да се вмъкне между тѣх пак силата на разрушението и да ги направи врагове

един на други било поради разноезичие, било поради бѣсовска стрѣв, придадена тѣм от силата на разрушението.

Така тѣзи племена или народи влѣзоха във взаимни изтрѣбителни войни, които бѣха най-демонското дѣло на силата на разрушението на земята.

При тѣзи войни силата на разрушението се представяше ту като чест, ту като слава, ту като побѣда, за да може да въвлича в безкрайни кръвополития челоуѣческият род. За да ги оправдаят отдѣлни личности проповѣдваха на народитѣ, че с тия войни народитѣ пишат своята история, която не е нищо друго, освен възхвала на силата на разрушението, доволна че по този начин се осуетяват усилията за единното всеземно челоуѣческо творчество на земята.

ЕТАП 32.

ПЪРВИТЕ БѢСОВЕ НА ВЕРИ И СУЕВЕРИЯ МЕЖДУ ЧЕЛОВѢЦИТЕ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Челоуѣчество:

На силата на разрушението не стигна това, дето народитѣ се изтрѣбваха един други. Тя искаше в самитѣ народи да проникне несъгласието, да проникнат различия, за да стане невъзможно никакво единно челоуѣческо творчество. И ней се удаде да постигне целта си чрез един нов бѣс, бѣс на вѣри и суевѣрия. Така различнитѣ челоуѣко-мжже и челоуѣко-жени почнаха да вѣрват в различни нѣща и да се кланят на различни същества. Едни да се кланят на животни по-силни от тѣх,, други започнаха да вѣрват в съществуващи и несъществуващи бѣсовски сили и т.н. С този нов бѣс на вѣри и суевѣрия, на

смжтни понятия и на хаос от понятия, силата на разрушението раздроби напълно чововческия род, като сврхсила и като творческа сила на земята.

Понеже от друга страна силата на сътворението вече не съществуваше за чововка и нмаше кой да извади чововческия род от този хаос на все нови и нови бсове, създавани от силата на разрушението, чововцитт си останаха с ттх.

Етап 33.

ПЪРВИЯТ ЧЕЛОВЪКОВДЪХНОВИТЕЛ НА ЖИВОТНОЧЕЛОВЪЦИТЕ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бт мъртва точка, а първичност бтха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человчество:

Дълго време животнитт чововко-мжже и чововко-жени живтха така в пълно незнание за себе си и в непознаване историята на своето произхождение. Тя се знаеше само от силата на разрушението, която на никого нищо не съобщаваше, за да не бжде побтдена за сетен пт.

После един от чововко-мжжетт, кртстен във вода (ЙЕ-ШО), като чововко-вдхновен и чововко-вдхновител, поиска да узнае тази истина за мировото и чововческо произхождение и да я предаде на чововците, но тогава хаостт от вври, неввриа и разноезичия, дето владтеше силата на разрушението, толкова се разяри, щото всички племена близки до ЙЕ-ШО, се нахвтрлиха върху самия него с хули и с камъни, докато най-после го убиха.

По-късно нткои последователи на чововко-вдхновителя съчиниха за него разни лжеистини, които проникнаха между чововцитт и така се увеличи още повече хаостт от понятия

за мировото и чововъческо сътворение, за да побъди и този път силата на разрушението, държейки чововъчеството още в бъсовете.

ЕТАП 34.

ГОСПОДАРКАТА НА ЧЕЛОВЪЧЕСТВОТО – СМЪРТТА

ДОГМА: Начало бъ мъртва точка, а първичност бъха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человъчество:

След чововъко-вдъхновителя, убит с камъни, се опитаха и други чововъко-мжже да открият първоистината върху чововъческото и мировото произхождение, но всъкога, когато тъ се доближаваха до първоистината, силата на разрушението се явяваше било във формата на животно-чововъци, които да убият първитъ, било в друга нъкоя форма, за да ги унищожат и така, тази първоистина и тази история за сътворението на свъта оставаха известни само на силата на разрушението.

С течение на въковетъ животнитъ чововъци почнаха да съзнават, макар смжтно, тази сила на разрушението, но лишени от ясна представа за нея, тъ я нарекоха: Смърт. Смъртта, прочее, не бъше нищо друго, освен въплотение на силата на разрушението, и тя стана за чововъците най-голъмото страшилище.

От тогава силата на разрушението, под името смърт, остана господарка на чововъците на земята след силата на сътворението, и чововъкът не можеше да се освободи от хаоса на разроверия по сжщността на тази смърт.

Етап 35.**РАЗДЕЛЯНЕТО НА ЧЕЛОВЪЦИТЕ НА ЗЕМЯТА НА ГОСПОДАРИ И РОБИ**

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Человѣчество:

След като вкара человѣка в хаоса от бѣсове, от разновѣрия и разнопонятия за мировото и человѣческо сътворение, силата на разрушението замисли още по-голѣмо раздробление на человѣческия род във всички племена и народи на земята.

В този си замисъл тя поласка самолюбието на животнитѣ человѣко-мъже и человѣко-жени, и внушавайки им мисълта за сжщо такова господство на подобнитѣ тѣм, каквото господство имаше смъртта над тѣх, раздѣли человѣците във всѣко селище на господари и роби, като господарите бждат покровителствани от смъртта, дори сами тѣ понѣкога да вършат дѣлото на смъртта спрѣмо человѣцитѣ, а робитѣ да бждат винаги под страха от господаритѣ и от смъртта, която господаритѣ могат да им причинят. Така се създаде хаосът и в едновѣрцитѣ человѣци и в человѣческото еднодържавие. Така, с други думи, биде завършена картината на всечеловѣческия хаос като възстанаха господари срещу роби, сити срещу гладни, боси и голи срещу обути и облѣчени, имотни срещу безимотни.

Така в общочеловѣческия хаос от разновѣрия и разноезичия завилнѣха бѣсове за господство, които докараха пълното озвѣряване на человѣка.

Етап 36.

ПОЯВЯВАНЕТО НА ВСЕЧЕЛОВЪКОВДЪХНОВИТЕЛЯ БОГОМИЛ, НАЙ-ВЕЛИКИЯТ УЧИТЕЛ НА ЧЕЛОВЪЦИТЕ НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Общиярство:

Тази е историята за сътворението на свѣта, която бѣ известна само на смъртта, но бѣше предугаждана и от езичниците българи, които живѣеха в общожитие.

Когато, обаче, се създаде царството на българитѣ, силата на разрушението се появи и в него със сжщия бѣс на разновѣрия и разнопонятия, със сжщото дѣление на господари и роби, както в другитѣ царства на земята, като прибави и нѣкаква нова вѣра за нѣкакво лъжечеловѣческо възкресение.

В това време един учен и един законовед от българския царски двор на име Богомил, възстана срещу новата вѣра за лъжечеловѣческото възкресение, срещу войнитѣ, които царството на българитѣ водеше със съседнитѣ му царства, както и срещу раздѣлението на челоуѣцитѣ на господари и роби, т.е. на сжщински челоуѣци, каквито се считаха първитѣ, и на обикновени животни, за каквито бѣха считани вторитѣ.

Господаритѣ, обаче, въплотение на силата на разрушението, наказваха със смърт всѣки възстанал срещу тѣх, която смърт Богомил прие като изкупление за унищожението на челоуѣческото робство и за създаване царството на братството и на равенството, в което живѣеха по-рано българитѣ, което той искаше да възтържествува за цѣлото челоуѣчество на земята.

Така Богомил се предаде на смъртта и се сближи с нея, така тя му разкри истината за човешкото и мирово сътворение.

Като голѣм учен законовед и противник на учението за лъжечовешкото възкресение, проповѣдвано тогава в царството на българитѣ, Богомил прозрѣ, че историята за човешкото и мирово сътворение, която му разказа смъртта е най-правдивата и почна да я разгласява. По-после, въз основа на тази история за човешкото и мирово сътворение, Богомил създаде свое учение, като на мѣстото на бѣсоветѣ на разновѣрия, разноезичия, на войни и кръвополития, на господство на човѣк над човѣка и на неправди провъзгласи братството и равенството не само за човѣцитѣ в царството на българитѣ, но и за човѣцитѣ по цѣлата земя, които, сплонтени от това равенство и от това братство, да се превърнат в една единна сила на творчество, втора по рода си след слънцето.

Робитѣ в царството на българитѣ, чието общиарско учение се приближаваше до това на Богомила, последваха новия учител и го провъзгласиха за най-великия от човѣцитѣ на земята, а последователитѣ му се заеха да прѣснат неговото учение между човѣцитѣ на всички земни краища.

Последователитѣ на Богомила в царството на българитѣ установиха въз основа на новото учение, имената, числото и реда на своитѣ древни месеци в годината, както и седмичнитѣ дни и празниците, но Богомил забрани да се споменават имената на древнитѣ им божества:

Ра (силата на сътворението), Зо (силата на разрушението), Ар (земята), Шо (водата), Му (слънцето), Ко (зачатието), Йо (труда), Хо (горещинитѣ), Цо (плодѣт), Ри (есента), Со (пазаритѣ), За (веселието).

Богомил забрани и назоваването с каквито и да било имена силата на сътворението и силата на разрушението, както и

назоваването на днитѣ в годината с чeлoвѣчeски именa.

По-нататѣк Богомил и неговитѣ последователи откриха домoвe за проповѣдване на учениeтo си, т.е. храмoвe, нo след кaтo брoжениeтo на рoбитѣ под имeтo бoгoмили oбщиaри срeщy гoспoдaритѣ в цaрствoтo на бѣлгaритѣ взe гoлeми рaзмeри, бoгoмилитѣ бидoхa изгoнeни oт цaрствoтo на бѣлгaритѣ, зa дa сe прѣснaт пo цѣлия свѣт и дa проповѣдвaт бoгoмилскoтo учeниe зa всeзeмнoчeлoвѣчeскoтo oбщиaрствo, дoпѣлнeнo и нoви пoвeли, кoитo дa бѣдaт рѣкoвoдни пpaвилa зa чeлoвѣцитe нa зeмятa в тѣхнoтo битиe.

Пo тoзи нaчин Бoгoмил сe яви нa чeлoвѣцитe кaтo пѣлeн и пoслeдeн пoбѣдитeл нaд силaтa нa рaзрyшeниeтo, и тoй прoвѣзглaси силaтa нa сѣтвoрeниeтo зa eдинствeнa пoкрoвитeлкa нa чeлoвѣчeскaтa и всeзeмнoчeлoвѣчeскa oбщиaрия, вѣв вид нa рaвeнствo и брaтствo.

Спoрeд нeгo тaя oбщиaрия трѣбвa дa изрaзявa всeцѣлo вeличиeтo и мoгѣщeствoтo нa силaтa нa сѣтвoрeниeтo, кoятo сѣтвoри:

и слѣнцeтo,

и мeсeцa,

и звeздитѣ,

и зeмятa дo чeлoвѣкa, кoитo вeчe мoгѣщ и свoбoдeн, тeпѣр-вa щe зaeмe свoeтo мѣстo нa твoрчeскa силa, зa дa цaрyвa нaд смeсицaтa oт твoрчeствo и рaзрyшeния и нaд рaзнoцaрствиятa нa живoтнитѣ чeлoвѣкo-мѣжe и чeлoвѣкo-жeни, т.е. пoлyчoвeци, кoитo нaсeлyвaт зeмятa.

ЧАСТ II
УЧЕНИЕ
(ПОВЕЛИ)

Глава I

УЧЕНИЕ ЗА КАЛЕНДАРА, ЗА РАБОТНИТЪ ДНИ, ЗА ПРАЗДНИЦИТЪ, ЗА МЪРТВИТЪ ДНИ И ЗА ХРАМОВЕТЪ

1. ЗА КАЛЕНДАРНАТА ГОДИНА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Етапитѣ, през които се сътворяваше и пресътворяваше свѣтът до последната побѣда над силата на разрушението чрез появяването на Богомила бѣха 36, поради което на всѣки месец от годината се посвещават 36 дни.

Етапитѣ пък до завършека на първата част от мировото сътворение бѣха 5, а шестият послужи за почивка и за тържество на силата на сътворението. Ето защо, за човѣка на земята седмицата трѣбва да се състои от пет работни дни и един праздничен, за възхваление на извършената творческа работа през петтѣ работни дни.

Завъртането на земята около слънцето става за 360 дни, плюс 5 мъртви дни, през които земята е в преход за ново движение и приближаване към слънцето, нейният вдъхновител, за нови бждни земни творчества чрез свѣтлината и топлината му, т.е. за нова година.

През всѣки три години в четвъртата мъртвитѣ дни за земята сж 6, а другите 360. Такава година се нарича високосна.

През този шести мъртъв ден на високосната година силата на разрушението се опитва пак да смути хода на земята във

всемира, за да я разруши, поради което този ден се посвещава на силата на разрушението за омилоствивяването ѝ.

Движението на месеца около земята през годината е 10 обръщания. Затова и годината се раздѣля на 10 месеци, със следнитѣ наименования и с указанията на съответнитѣ творчески сили, които господстват за човѣка през всѣки месец.

Първи месец, ЯРЪ: През него като творческа сила господства земята. Това е месецът през който тя заживѣва отново след мъртвитѣ 5 или 6 дни. Това е с други думи новогодишен месец.

Втори месец, ФИЯРЪ: През него като творческа сила господства водата, която заживѣва отново след смразяването ѝ от жълтата сила и 5-те или 6-те мъртви дни. Това е водният месец.

Трети месец, МАРЪ: През него творческата сила е слънцето, защото то отново извиква към живот земята. Това е слънчевият месец.

Четвърти месец, РАРЪ: През него господстваща творческа сила е зачатieto. Тогава се пресъздават и се пробуждат зеленитѣ, които украсяват земята. Това е месецът на красотата.

Пети месец, ЮАРЪ: През него като творческа сила господства трудът. Това е месецът на трудещият се човѣк, който обработва полето и така възвелича земнитѣ създания на силата на сътворението. Това е трудовият месец.

Шести месец, АВРАРЪ: През него господства творческата сила на жарта. Това е месецът на зрѣнето, на мощното слънчево творчество за узрѣването на плодоветѣ по дървесата и в зеленитѣ. Този е жаровият месец.

Седми месец, СЕВАРЪ: През него като творческа сила господства плодът. Това е месецът на беритбата на плодоветѣ от зеленитѣ и от дървесата, беритбеният месец.

Осми месец, ОКАРЪ: През него господстваща е жълтата сила. Той е месецът на замиращата слънчева мощ и месец на жълтата сила, която разрушава красотитѣ на земята в зеленини. Това е жълтият месец.

Девети месец, НОАРЪ: Господстваща творческа сила през него е размяната. Месец, през който плодовете, прибрани от полята и дървесата се размънят между човешките общини. Този е пазарен месец.

Десети месец, ДЕКАРЪ: През него господства творческата сила на веселието. Месец на радостите за придобивките от творческия човешки труд през изтеклите девет месеци, които придобивки вдъхновяват хората за нов труд и за ново творчество под покровителство на силата на сътворението. Това е веселият месец.

Наричането на месеците с други имена или с имена: АРЪ, ШО, МУ, КО, ЙО, ХО, ЦО, РИ, СО, ЗЖ, както и наричането на двете главни сили във всемира, силата на сътворението с името РА и силата на разрушението с името ЗО, се забранява.

Наименованията на седмичните дни са следните: първи работен ден, понеделник; втори работен ден, вторник; трети работен ден, сряда; четвърти работен ден, четвъртък; пети работен ден, петък; шести ден празник, неделя.

Позволява се да остане лътоброенето считано от рождението на човешковдъхновителя ЙЕ-ШО (етап 33 от сътворението на света), който се счита по начало противник на силата на разрушението, но не и покровител на силата на сътворението, понеже той провъзгласява покорството на робите и признава кесаря, т.е. господаря.

2. ЗА ПРАЗДНИЦИТЕ И ЗА ДНИТЕ НА ГОДИНАТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

На силата на сътворението се посвещават всички 60 праздници, плюс петтѣ мъртви дни в годината, а на силата на разрушението се посвещава само шестият мъртъв ден при високосната година.

Жертвоприношенията в името на силата на сътворението сж забранени, както през работнитѣ дни, така и през праздничнитѣ, както и през петтѣ мъртви годишни дни, освен през шестия мъртъв ден, при високосната година, в който се позволява да бжде пренесено в жертва най-старото дърво в околността на общиарията, като под него се наклажда огън и то се изгаря за омилоствивяване на силата на разрушението.

Принасянето на животински жертви пред силата на разрушението се забранява.

Въвеждането на праздници през работнитѣ пет седмични дни сжщо се забранява.

Забранява се и наименованието на днитѣ през годината на името на чловѣческитѣ същества. Годишнитѣ дни не могат да носят други наименования, освен тѣзи на шесттѣ седмични дни.

Петтѣ мъртви дни за обикновената година и шестия мъртъв ден за високосната година сж безименни.

Праздненствата се състоят в дообѣдни посещения в храмоветѣ, гдето присжстващитѣ слушат от свещенослужителитѣ чтения върху етапитѣ за сътворението на свѣта и върху учението за човѣческото общожитие, а след обѣд – почивка и веселие, за да се ознаменува творческитѣ чловѣчески дѣла, извършени през петтѣ работни дни.

В шестия мъртъв ден на високосната година службата в храмовете е забранена, освен тази, която се извършва без свещенослужители, само от общиарския първостарейшина, при изгарянето на най-старото дърво около общиарията. Това е жертвоприношение за омилюстивяване на силата на разрушението, и то се съпровожда с хвърляне в огъня на стари шамии (покривки за глава), на стари мъжки шапки, стари и окжсани дрехи, всъка покъщнина, която се смъта вече за съвършено негодна като проядена, окжсана, разрушена от силата на разрушението, която навестява челоуъческитъ жилища през тритъ обикновени години. Този шести мъртъв ден от високосната година се прекарва и в пълно бдение през нощта, за да не се промъкне и да не се настани в челоуъческитъ жилища или в общиарията силата на разрушението, а при смъртен случай през този ден, мъртвецът се погребва още сжщата нощ, за да не бжде видън от слънцето и от новия ден на новата година, който е и нов ден на силата на сътворението.

При раждане през този мъртъв шести ден на високосната година, детето се обещава на храма на силата на сътворението, за да се пречисти. Там то е длъжно да прислужва до 10-годишната си възраст.

Празнуването на петтъ мъртви дни всъка година, които дни сж посветени на силата на сътворението, става много тържествено.

Проповъдитъ в храмовете тогава се превръщат на тържествени заклинания, в които цълата общиария се заклева, че ще бжде дълова (трудолюбива) и през настъпващата нова година, както е била през току-що изтеклата, че ще пази общожитието, в което липсва частна собственост, и че всъки член на общиарията е готов да се пожертва в борбата си за осуетяване всъкакъв опит за разтуряне на общиарията и за въвеждането на ново робство.

Тази клетва се дава от всички пълновъзрастни членове на общиарията и от двата пола през време на дообѣднитѣ служби в храмоветѣ през тѣзи пет мъртви дни в годината.

Следобѣднитѣ веселия през сѣщитѣ тия дни стават с игри и пѣсни, в които се отдава възхвала на силата на сътворението и на нейнитѣ земни и мирови творения. Тѣзи веселия се извършват на открити мѣста, за да могат да участват в тѣх всички членове на общиарията заедно с децата си.

Нощнитѣ веселия сѣ забранени.

3. ЗА ДЕЛНИЧНИТѢ ДНИ И ЗА ТРУДА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Човѣшкото прераждане е само продължение на силата на сътворението, пред която всички челоѣци сѣ равни. Следователно, челоѣкът е с равни права и с равни задължения спрѣмо всички нему подобни, които сѣ еднакво израз и творение на силата на сътворението. Олицетворение на това всечелоѣческо равенство, което осигурява равни права и равни задължения за всички, е общожитието, общиарията.

Силата на сътворението, обаче, е олицетворено творчество, а творчеството е труд.

Ето защо, първата любов след тази към силата на сътворението и подобнитѣ нам, е любовта към труда.

Трудът като творчество трѣбва да се прояви във всичко, което е полезно за общиарията, но главно в отглеждането и възсъздаването на земнитѣ творения на силата на сътворението. Тѣзи земни творения сѣ: всички полски растения, чиито плодове сѣ предназначени за храна на челоѣка и за посѣви, за

възпроизвеждане на нови такива творения; всички горски растения и дървеса, чиито цвѣтове и плодове сжщо сж предназначени за челоѡка; всички други земни животни, които чрез своята сила подпомагат труда на челоѡка, и всички други животни, от млякото, от яйцата, от вълната, а най-сетне и от кожата на които при естествената им смърт, се ползува човѡкът.

Животворното слънце е предназначено да подпомага челоѡческия труд за отглеждане и въздаване на земнитѡ творения на силата на сътворението и затова, при всѡки свой изгрев, то трѡбва да намѡри челоѡка само в труд, било в полето, било в жилището, било по горитѡ, било на каквото и да е друго мѡсто, гдето челоѡкът е поставен от общарията.

Работното време е от изгрѡв до заход слънце, а почивката е през полуденствието на обѡд, за нахранване на челоѡка.

Трудът на челоѡка е само в полза на общарията, а не за негова лична полза, освен извънредния труд, употребен от женския пол в творчество на накити, за домашна украса и за домашни потрѡби.

През работнитѡ дни трудът е задължителен за всѡки пълновъзрастен член на общарията.

Общарията може да използва и детския труд, и този на непълновъзрастнитѡ във всички случаи, които се наложат при липса на достатъчно пълновъзрастни членове, за посѡвитѡ, за копането, за жътвата, за вършитбата, за направата на жилища, за направата на пѡтища и за други нейни, на общарията, нужди.

По право, децата, начиная от седемгодишната им възраст до пълновъзрастието им, прекарват половината на деня до обѡд в учение на писменост, а другата половина, след обѡд в изучаването на занаяти, каквито тѡ си изберат, за да има подготвени за общарията и занаятчии, които да задоволяват нуждитѡ на общожитието.

Свръхтрудът, както и всѡко изобретение за творчество от

особена полза за общиарията, се награждават с отличие под форма на огърлие, което награденият носи през празничните дни в годината, но което след смъртта му остава пак собственост на общиарията.

От задължителния труд се освобождават само болните и крайно неджгавите, било поради старост, било поради тежки неизлѣчими заболявания.

От резултатите на труда се ползват всичките членове на общиарията, но дотолкова, доколкото им е необходимо. Остатъкът се счита за излишък и той служи за обмяна срещу предмети, които сж нужни на общиарията, но които ѝ липсват и които се намират в други общиарии.

Размѣната на излишъците може да става и срещу злато и сребро, стига това злато и това сребро да послужат само за украса, но не и като монетна стойност.

Монетите-златни, сребърни, или други – създадени от царете и от господарите сж дѣло само на силата на разрушението и при размѣната на излишъците между общиариите тѣ се изключват като ценности, защото като основа за преценка на другите произведения в размѣната служи крина жито.

Пълната размѣна на излишъците се забранява. Най-малко една трета от тѣх се оставя като запас до прибиране на плодородието от втората година.

4. ЗА ХРАМОВЕТЕ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Храмовете се считат посветени на силата на сътворението и се състоят от олтар и салон без никакви икони и без никакви украшения.

Олтарът е към изток, а входовете сж откъм запад, откъм севера и откъм юг.

Олтарът е отдѣлен от салона чрез преграда. На срѣдата на преградата сж олтарнитѣ двери, които свещенослужителят отваря, за да остане всрѣд тѣх и да проповѣдва.

Посетителитѣ на храмоветѣ биват призовани там с камбани, които бият веднѣж преди почването на проповѣдитѣ и повторно след свършването им. В двора на храма има жилище, в което живѣе свещенослужителят или свещенослужителката.

Правостоенето в храмоветѣ е забранено, и заради това на разположение на посетителитѣ се поставят скамейки за сѣдане.

Двороветѣ около храмоветѣ биват заградени, а за вход за двора има само една врата.

Разработването на двороветѣ около храмоветѣ за производство на овоция и зеленчуци е забранено. Допуска се само двороветѣ да бждат залесявани с благоуханни дървета и с благоуханни цвѣтя.

В двора зад олтара е гробницата на умрѣлитѣ свещенослужители или на свещенослужителки. Там, гдето нѣма храмове, всѣка кжща и всѣка пещера могат да се обърнат в храм. Проповѣждането на открито е забранено.

5. ЗА СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИТЪ И ЗА СВЕЩЕНОСЛУЖЕНИЕТО В ХРАМОВЕТЪ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Свещенослужителитѣ сж монаси, които не сж били женени и които нѣмат право да се женят през цѣлия си живот. Тѣ посвещават живота си на силата на сътворението и на учението за нейното ново творчество чрез създаването на всеземната челоуѣческа, т.е. единна творческа сила, като общиарията (всеземночелоуѣческо общожитие при равенство и братство).

Допускат се свещенослужители и жени, но само девизи, каквито сж задължени да останат през цѣлия си живот.

Освен това, свещенослужителитѣ трѣбва да бѣдат учени и добри познавачи на учението за общиариитѣ и с дар слово.

Облеклото им, както при служба в храмоветѣ, така и през другото време вѣн от службата, се състои само от червено расо без никаква покривка на главата и без никакви други украшения.

На свещенослужителитѣ е забранено да се стрижат и да се бръснат.

Проповѣдитѣ за възвеличението на силата на сътворението се държат само в храмоветѣ и само до обѣд през шестдесеттѣ празнични дни и през петтѣ мъртви дни в годината.

Тѣ се състоят в четене, тълкуване и разясняване на 36-тѣ етапи за сътворението на свѣта и учението, което ги обхваща, именно: по три етапа и по три учения вѣв всѣки празник, начиная от първия годишен празник, 6-тия ден на месец ЯР. Така през годината се извършват пет повторения по ред на проповѣдитѣ за сътворението на свѣта и на тълкуванията на ученията на общиарията, а през петтѣ мъртви дни се четат и се

проповѣдват само ученията за чловѣчкото общожитие и се отдават възхваления чрез молитви на най-важнитѣ творчески сили на чловѣка, които сж:

1) Зачатието. То е самата сжщност на силата на сътворението, основа на всѣки земен живот, и подтик за появата и за растежа на всѣко новосъздадено земно творение заедно с чловѣка.

2) Слънчевият лжч, покровител на всѣки земен живот.

3) Работната земя, за която чловѣкът е създаден да я обработва и да я посява за създаване и пресъздаване на растителния живот на земята.

Свещенослужителят извършва проповѣдитѣ правосоящ пред олтарнитѣ двери, посетителитѣ сж насѣдали.

Всѣкакви възражения от страна на посетителитѣ срещу проповѣдитѣ сж забранени. Всѣки, който си позволи да възрази или да прекжсне проповѣдта на свещенослужителя, се счита за носител на силата на разрушението и се откарва вѣн от селището, за да се върже на нѣкое дърво, като се държи така, докато се изпари от него силата на разрушението.

Че действително силата на разрушението се е изпарила от провинения, това се счита за доказано, ако той, след като е стоял вързан 24 часа, признае, че е прегрѣшил спрѣмо силата на сътворението. В случай че и след три дни той не признае грѣха си, остават го вързан още седем дни, за да бжде за десет дни разрушен от силата на разрушението чрез гладна смърт.

Тогава тѣлото му се заравя на сжщото мѣсто, без да се поставя каквѣто и да било знак, от който да личи, че там е погребан човѣк. Преживѣ ли пѣк грѣшникът тѣзи десет денонощия без храна и без вода, той бива отвързан и бива пуснат на свобода, но без право да се върне в своята общиария. Него го осжждат на скитничество или му позволяват да се пресели в друга общиария, дето може да бжде приет.

Свещенослужителитѣ и свещенослужителкитѣ, ако проя-

вят пола си, се наказват също така с унищожението им чрез гладна смърт, но тѣх връзват голи на нѣкое дърво, далеч нѣгде из планинитѣ между звѣроветѣ и без пазител и без да се интересува нѣкой какво е станало по-нататѣк с тѣх.

При наказанитѣ вързани несвещенослужители обикновено се поставя пазач.

Наказанията се налагат с издаване на нареждане от първостарейшината на общиарията, а се превеждат в изпълнение в присъствието на един от старейшинитѣ.

Свещенослужителитѣ живеѣт в постройки при храмоветѣ, но там, кждето свещенослужителитѣ сж жени, постѣпването на ученици свещенослужители мъже е забранено, както е забранено постѣпването на ученички в храмове, в които свещенослужителитѣ сж мъже.

Влизането в дворовете на храмоветѣ нощем е забранено.

6. ЗА УЧЕНИЦИТѢ СВЕЩЕНОСЛУЖИТЕЛИ В ХРАМОВЕТѢ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

За ученици свещенослужители в храмоветѣ се приемат само пълновъзрастни по желание, след като сж проявили успѣх в учението им по писменост и по дар слово.

Приетитѣ остават на постоянно живѣене в дворното помещение на храма, гдето се предават на изучаване общиарското учение под ръководството на свещенослужителитѣ.

С постѣпването си, ученицитѣ се обличат в червени раса и се отричат завинаги от свѣтския живот.

След прекарване на 5-годишен курс, ученицитѣ държат изпит чрез едногодишни проповѣди в храмоветѣ и според това

дали общиарията намира ученика подготвен за свещенослужител или не, той добива или не правото да свещенодейства.

В случай на неодобрение на ученика за свещенослужител, той се освобождава от храма и се възвръща в свѣтския живот, като обикновен член на общиарията.

В храмоветѣ, гдето свещенослужителитѣ сѣ мъже (монаси), за ученици постѣпват мъже, а в храмоветѣ, в които свещенослужителитѣ сѣ жени (монахини), за ученици постѣпват само жени.

Ученичкитѣ, девиси се произвеждат свещенослужителки по сѣщия ред, както мъжетѣ.

Дали кандидатът за свещенослужител е подготвен за своята работа или не, за това се произнася първостарейшината на общиарията, който при своята преценка държи смѣтка за общото мнение на всички нейни членове. Когато има спор, въпросът се решава чрез гласоподаване.

Свещенослужители и свещенослужителки, признати за подготвени, остават на служба или при сѣщитѣ храмове, гдето сѣ подготвяни или постѣпват при други храмове, в която и да е общиария, която би ги поискала.

Глава II

ЗА НОВОРОДЕНИТЪ, ЗА МЪРТЪВЦИТЪ, ЗА ОБРАЗУВАНЕ НА СЕМЕЙСТВОТО И ЗА ОБЩИАРИЯТА

7. ЗА НОВОРОДЕНИТЪ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Всѣко новородено е творение и пресътворение на силата на сътворението.

Всѣко новородено е и изкупление на първичен грѣх, сторен по замисъл на силата на разрушението, ала то е в сѣщото време крайното тържество на силата на сътворението, която чрез раждания и прераждания продължава, умножава и възвеличава чловѣческият род.

С ражданията и преражданията чловѣкът иначе смъртен и временен, остава да бѣде за свѣта вѣчност. Чрез него силата на сътворението остана да бѣде за чловѣчеството сѣщо вѣчност срещу силата на разрушението, чрез която смъртта продължи разрушенията между чловѣците, излагайки ги на войни, на неправди, на неравенства, на разноезичия, на разнородия и разноверия, като ги раздѣля чрез граници и като ги дѣли на господари и роби, въвличайки ги в непрекъснати кръвополития и самоизтрѣбления.

Инак самата смърт, която настъпва след като чловѣкът е вложил своята творческа сила за мѣстната или за всеземночловѣческата общиария, не е смърт-скръб, а смърт-радост.

Все пак, за чело̀в̀чеството носители на всички сили на силата на сътворението сж само новороденит̀, след като т̀хнит̀ предшественици сж станали или предстои да станат жертва на тази общиарска смърт-радост.

Защото силата на разрушението остана да съществува при чело̀в̀ческит̀ общиарии в братство и равенство само като естествена смърт-радост, а не и за да с̀е друга смърт, възможна само в̀н от чело̀в̀ческите общиарии, гдето влад̀е неравенството.

Заради това, вс̀ко новородено, бждещ чело̀в̀к, се счита за творческа сила на общиарията. Заради това, при вс̀ко новородено, без разлика на пола, общиарията още вечерта след раждането устройва в дома му веселие, чрез което се отдава най-гол̀мо възхваление на силата на сътворението, и дарява отрочето с дарове, за да осигури най-веселото му и безгрижно отглеждане до п̀лнол̀тието му, което за женския пол наст̀пва с навършването на 16 години, а за мъжкия – 18 години, след което лицето бива зачислено като п̀лно̀в̀зрастен член на общиарията.

До п̀лнол̀тието на вс̀ко новородено, то се счита дете на общиарията, но още не е неин редовен член. Наименованието (кр̀щаването) на новороденото се изв̀ршва в първия празник след раждането му и то непрем̀нно в дома на родителит̀ му.

Това кр̀щаване става в прис̀ствието на един от старейшинит̀ на общиарията, пред когото свещенослужителят оповестява името на новороденото о д̀ржи пропов̀д за ролята на детето като бждещ чов̀к, след което то се изнася, за да се покаже на сл̀нцето с благословение да бжде творческа сила за общиарията като самото сл̀нце.

Прис̀ствието на бащата при кр̀щаването на новороденото е забранено. Той се явява само след като бжде изнесено, за да се покаже на сл̀нцето. Тогава бащата се покланя на дете-

то-бждещ човѣк, цѣлува го и се заклева, че ще се грижи за него и ще го пази като зеницата на окоето си.

Когато детето-бждещ челоѣк проходи, то бива заведено за прѣв пѣт в храма, бива обкичено с вѣнец от цѣвтѣ и от житни класове, за да се отдаде почит на изгрѣващата нова челоѣческа сила в общиарията, а заедно с това и да се възвеличи още веднѣж, чрез детето бждещият човѣк и силата на сътворението.

Новороденото се записва в общиарията с три имена: първото е неговото собствено, второто – името на майката, към което се притуря окончанието ин (неин), и третото – името на бащата, към което се притуря окончанието ов (негов).

8. ЗА МЪРТЪВЦИТЪ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Крайната цел на силата на разрушението е да умъртви човѣка, създаден от силата на сътворението.

Силата на разрушението е винаги около човѣка и го следи като сѣнката му. По тази причина челоѣкът трѣбва винаги да бжде опрѣсняяван. Това опрѣсняяване става по разни пѣтища, а именно: чрез сѣлзитѣ на силата на сътворението т.е. водата (кѣпане и миене); чрез диханието на силата на сътворението т.е. въздухът (проветряване на жилището и прекарване на открито); чрез посрѣщане всѣка сутрин първитѣ животворни лѣчи на силата на сътворението, испращани от слѣнцето,; чрез отдаване на почит вечер на другитѣ небесни творения на силата на сътворението, каквито сж месецът и звездитѣ, като ги сѣзерцаваме; чрез ежедневиия труд, който никога не бива да

бъде прекъсван, освен в определенитъ празници през годината; най-после, чрез одухотворяване от празничнитъ проповѣди в храмоветъ.

Всичко това е предназначено да поддържа здравето, бодростта и преуспѣването, както на отдѣлния човѣк, така и на самата общинария.

Когато все пак нѣкой член на общинарията стане жертва на силата на разрушението и умрѣ, тогава камбаната при храма бие тревожно, и всѣки общинарец е длъжен след работнитъ часове да отиде при мъртвеца и да изрази пожелание, щото душата на покойника да се пресели в тѣлото на човѣка, който ще се роди в най-близко бъдеще, за да се възвърне чрез новородения пак при живитъ, и така да побѣди силата на сътворението, която може да разруши у човѣка само материята, но не и духа му, който е вѣчен и чиято вѣчност прави щото по тоя начин и самия човѣк да бъде вѣчен. Погребението на мъртвцитѣ става на определени мѣста извън селището, и то се извършва само вечер след заход слънце, или сутрин рано, преди изгрев слънце.

Внасянето на мъртвци в храмоветъ е забранено, защото се смѣта, че мъртвото тѣло принадлежи на силата на разрушението. Мъртвцитѣ се вземат от домоветъ им и се занасят направо на определеното мѣсто за погребение. Присѣствието на свещенослужители при мъртвеца строго се забранява. Мъртвцитѣ се носят и погребват само в присѣствието на един от старейшинитъ като при погребението се забранява всѣко присѣствие на жени, на роднини на мъртвеца и непълнолетни. На погребението на мъртвеца отиват само приятелитъ му и почитателитъ му. Върху гроба на всѣки мъртвец се поставя плоча, на която сж написани името и възростта му, както и денят и годината, когато е погребан.

Само на третия ден от погребението, на гроба могат да отидат близкитъ на покойника, които после в течение на 40

дни от деня на смъртта, всеки празничен ден, продължават своята посещения, за да отправят молитви към силата на сътворението духът на погребания да бъде вселен в тѣлото на нѣкое новородено, което очакват да се яви на свѣта из средата на тѣхнитѣ близки. При тия молитви около гроба бива поливано с елей, а самият гроб бива накичен с благоуханни треви и цвѣтя.

Носенето на траур заради умрѣлите се забранява. Когато мъртвецът е общиарски първостарейшина, той бива погребван от неговия замѣстник старейшина, и на погребението сѣ длѣжни да присѣждват всички пълновъзрастни от двата пола, освен свещенослужителитѣ и непълновъзрастнитѣ. На гроба на такъв първостарейшина до плочата се издига паметник, който изобразява силата на сътворението във вид на девица, над която блѣсти слънцето.

Надгробнитѣ плочи, паметници и гробоветѣ на първостарейшинитѣ се пазят от общиарията на вечни времена.

Мъртвѣцитѣ се погребват, увити само в плащ, без никакви други дрехи или ценности по тѣх.

Когато умрѣ нѣкой свещенослужител, той бива погребван в двора на храма, в специално подготвена гробница, която е зад олтара. Такова погребение се извършва от първостарейшината, с участието на всички старейшини, без свещенослужител, но с задължителното присѣствие на всички от общиарията, без разлика на пол и на възраст. В гробницата на свещенослужителя, която е покрита, той бива погребан с облѣклото му, такова, каквото е носил, а над гроба се поставят плоча и паметник, сѣщо такива, каквито се поставят над гроба на първостарейшина в общитѣ гробища на общиарията.

Гробницата на свещенослужителитѣ е отворена за поклонение всеки празничен ден до обѣд.

Мъртвѣцитѣ ученици или ученички свещенослужители се погребват в общитѣ гробища по реда, по който се погребва всеки друг мъртвец, член на общиарията.

9. ЗА СЕМЕЙСТВОТО

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

За силата на сътворението семейството сж всички мирови и земни творения, сътворени от нея. От тук следва, че и за чловѣка семейството сж всичкитѣ чловѣчески поселения във вид на общожитие, без граници, без лична собственост и с обща размѣна на плодоветѣ на чловѣческия труд.

Образуването на отдѣлно семейство от мжж и жена става чрез взаимна любов и то само след пълнолѣтието им, което за жената настѣпва след 16, а за мжжа след 18 навършени години.

Този акт се извършва само чрез простото лично заявление от двете страни пред първостарейшината на общиарията, че взаимната любов съществува, без всѣкакво участие на каквито и да било свещенослужители или на близки на мжжа или на жената.

Девствеността се изисква и от двата пола до пълнолѣтието. Когато се установи, че е нарушено това изискване от едната или от другата страна, а установяването на подобни нарушения става, като мжжът или жената лично направят изповѣд пред първостарейшината, в такъв случай бракът се разтуря.

Ако провиненият е мжжът и ако се касае за пръв негов брак, нему се забранява в срок от три години да образува второ семейство с девица. С вдовица обаче, или с разведена той може да влѣзе в брак, когато пожелае.

Ако пък провинената страна е жената, за нея забраната да образува семейство е само за една година, докато се види дали ще има плод от първото ѝ сношаване с мжж.

При умирането на жената, мъжът може да встъпи в брак още след 40-я ден от погребението ѝ, а при умирање на мъжа, жената не може да встъпи в брак преди да изтекат поне три месеца от погребението на мъжа.

Децата от втория брак носят презимената на новата майка или на новия баща, според случая, а децата от първия брак запазват старитѣ си презимена.

Встъпването в брак на възрастен мъж с девица, на възрастна вдовица с млад момък и на вдовци с девици не е забранено, стига само да е налице взаимна обич.

Изгасне ли и взаимната обич, семейството може да бѣде разтурено във всѣко време, щом макар само една от странитѣ поиска от първостарейшината това.

всѣка двойка от мъж и жена може да образува семейство, стига двамата да не сѣ брат и сестра или еднокръвни братовчеди.

Понеже семейството на семействата е самата общиария, то грижата за децата и за непълновъзрастнитѣ е общ дълг на всички пълновъзрастни общиарии. Защото децата и малолѣтнитѣ се считат преди всичко достояние на общиарията, а след това синове и дѣщери на тѣхнитѣ майки и бащи.

По тази причина и възпитанието на децата и непълновъзрастнитѣ се ръководи преди всичко от общиарията, чиито помощници и органи сѣ майкитѣ и бащитѣ, подчинени на общитѣ разпореждания на общиарията.

Основен елемент на семейството се счита по право жената, поради което и общиарията взима всички мерки, щото новороденото от женски род до пълнолѣтието му да бѣде добре гледано, за да бѣде здраво и добре подготвено за мисията на бѣдеща майка.

Когато предстои да се създаде семейство, мъжът и жената биват предварително преглеждани голи от най-старата врачка в общиарията. Ако при този преглед се окаже, че по тѣлото

на единия или на другия съществуват рани или въобще врачката обяви единия или другия за болни, бракът не се допуска. На болния се разрешава да образува семейство само след като врачката удостовери, че е оздравял.

При заразителна болест у нѣкой член на семейството, болният се отдѣля в специално помѣщение, гдето наедно с други болни, бива гледан и лѣкуван от врачки и врачове. Болнитѣ в тия помещения се връщат по домоветѣ си само след като оздравеят.

Никой мъж не може да има едновременно две или повече жени, макар и като прислужнички, както и никоя жена не може да има повече от един мъж, макар и като прислужник, защото прислужничеството въобще и робството в общиаритѣ е забранено.

Всѣка изневѣра, било от мъжка, било от женска страна се счита за нарушение на взаимната любов и в подобни случаи семейството се разтуря.

Вдовствуването на мъжетѣ повече от 6 месеца е забранено, както е забранено и вдовстването на женитѣ повече от една година, освен на овдовѣлитѣ по старост.

Девица, която роди дете без да е образувала още семейство, или през време на непълнолѣтието си, има право да се омъжи само за вдовец или за разведен мъж, който встѣпва в брак не за първи път.

В такъв случай роденото от девица носи презимето само на майката, освен ако тя покаже кой е бащата и ако той се съгласи детето да носи неговото презиме. Такъв баща не може да бжде заставен против желанието си да вземе родилката за жена.

За отличаване на девицитѣ и момцитѣ от другитѣ членове на общиарията, тѣ носят цвѣтя или зеленини на дѣсното си ухо през всѣко време на деня, кждето и да сж.

Позволява се на пълновъзрастният мъж да носи и четвъртото име, което означава специалният му занаят, ако има такъв.

10. ЗА ОБЩИАРИЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всемира в равновесие в общожитие, което равновесие силата на разрушението, останала да съществува още на земята, не може да наруши, освен това между земнитѣ живи творения, създадени тъкмо по нейното посѣщане.

Това нарушение на равновесието и на общожитието на земнитѣ създания на силата на сътворението се е извършило чрез бѣса, вдъхнат от силата на разрушението в животнитѣ на земята, за да се преследват едно друго. Този бѣс можа да проникне най-много в чловѣчеството, гдето се изразяваше във вражди между племена, вражди между народи, и най-последно във вражди между самитѣ чловѣци от едно и също селище под различни предлози, създавани винаги от силата на разрушението.

И стана ясно, че тѣзи вражди, раздухвани от бѣсовски дух до степен на кръвополития и войни между племена и народи, дори между едноселци, раздѣлени на господари и роби, не донасят нищо друго, освен преждевременна смърт на много човѣци и преждеременно изчезване на много племена и народи, предназначени да създадат чрез творчество рая на земята за райско блаженство на чловѣка на земята.

Въпреки това тия не човѣци, а по-скоро животно-човѣци, си останаха с бѣсоветѣ на силата на разрушението за тѣхно собствено унищожение.

И стана ясно, че раздѣлянето на чловѣцитѣ от силата на разрушението на племена, народи, царства, господари и роби,

има за последствие само непрекъснати човешки изтърбления, които да не позволяват на човешка да превземе себе си и които да осигурят господство върху земята само за животните човешци-звезди, изпълнени от божества още в началото от силата на разрушението.

Поради всичко това, видя се, че раят на земята ще настъпи само когато се премахнат господарството и робството, като се премахнат границите между народи и между племена, като се премахнат царете и царствата и само след като всеземните човешки поселения заживят в всеземно човешко общество, с други думи, в общия, в която няма да има място за силата на разрушението, за да зацарува за човешеството на земята само силата на сътворението във вид на човешко творчество, без войни без разрушения. Така всяко човешко земно селище в общия, отдадено на творчество, при обща земя, при общ труд, при пълно равенство и при пълно братство ще бъде част от всеземната човешка общия, в която човешките ще творят и пресътворяват всички за един и един за всички, като една единствена и свръхтворческа сила, каквато е била в първичност силата на сътворението, когато можа да създаде и слънцето и месеца, и звездите, и земята; семя, разбира се, съвсем не е предопределена нито за звезди, нито за животни човешко-мъже и човешко-жени, прилични на звезди.

11. ЗА УПРАВЛЕНИЕТО НА ОБЩИАРИЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението, сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята, а най-после, чрез челоуѣка и челоуѣческата общиария, провъзгласена в равенство и в братство срещу останкитѣ от силата на разрушението във вид на челоуѣчески неравенства и бѣсовски духове.

Всѣко челоуѣческо поселение при общожитие без лична собственост, с обща земя и с общ труд има за цел равноползването от произведенията на този общ труд, като сврѣхпроизводството на известен предмет бжде за обмяна с другитѣ общиарии, но пѣкъ за равноползване.

Всѣко челоуѣческо поселение в общожитие се управлява от един първостарейшина и от негови помощници старейшини, до 12 на брой, в зависимост от числеността на селището. Всичкитѣ се избират за един срок от 5 години.

При избора на първостарейшина и на старейшинитѣ гласуват всички пълнолѣтни членове на общиарията, мжже и жени.

Не могат да избират старейшини или да бждат избирани за такива само свещенослужителитѣ.

Първостарейшинитѣ пѣкъ от всички общиарии за едно племе или за един народ съставляват племенния или народен събор, който се събира през всѣки 5 години и в който първостарейшинитѣ избират помежду си за 5 години всеплеменния или всенародния първостарейшина, със седалище в централното мѣсто на племето или на народа, което централно мѣсто се нарича главно селище или столица.

Този всеплеменен или всенароден първостарейшина пред-

ставява племето или народа пред всечеловъческия общиарски събор.

Всеплеменнитъ пък или всенародни първостарейшини образуват всеземночеловъческия събор, който се събира също всъки пет години и в който се избира всеземночеловъческия първостарейшина.

На това всеземночеловъческо първостарейшинство е предоставено да се грижи между другото и за уреждане на стоко-размѣната между разнитъ части, от които е съставена главната общиария, и в неговитъ ръце е съсрѣдоточено цѣлото върховнотворчество, насочено към усъвършенстване човѣшкия живот на земята. Крайната цел на това усъвършенстване е да се създаде сврѣхтворческия човѣк, в когото да бжде напълно превъплотена силата на сътворението, за да изчезнат последнитъ останки от силата на разрушението във всичкитъ ѝ форми, както за челоуѣка, така и за всѣко друго творение на земята.

12. ЗА ВРАГОВЕТЪ НА ОБЩИАРИЯТА, ЗА ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА И ЗА НАКАЗАНИЯТА ПРИ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

всички ония, в които е въплотена силата на разрушението, се считат за врагове на общиарията и се преследват от нея. Такива сж:

1. Невѣрующитъ в учението за сътворението на свѣта, така както е възприето от общиарството.

2. Всички, провинени в постъпки, които нарушават спокойния творчески живот на общиарията.

3. Всички, които проявяват склонност към използване чу-

ждия чловѣчески труд за лична облага.

4. Всички, склонни към заграбване и присвояване на чужда вещ.

5. Всички, провинени в нарушаване спокойствието на веднъж установеното чуждо семейство.

6. Склоннитѣ към лъжа, заблуднение и клевета.

7. Склоннитѣ към оскръбление и нападение на себеподобния.

8. Всички, които проявяват склонност да убиват каквото и да е живо творение на земята, което не е вредно за общиарията.

9. Всички, които проявяват склонност да убиват себеподобнитѣ си.

10. Склоннитѣ към месоядство и към опиване от каквито и да било питиета.

11. Всички мъже, които изнасилват жени.

12. Всички, които проявяват пол през непълнолетие или към непълнолетни.

13. Нарушителитѣ на храмовия ред.

14. Най-после всички проповѣдници на учения, противни на общиарското учение за пресътворението на чловѣческия и всечловѣчески живот.

Всички, които проявяват една или друга от склонноститѣ, изброени по-горе, се считат врагове на общиарията и ако сж пълнолѣтни, се изключват от редоветѣ ѝ, а малолѣтнитѣ губят правото да станат нейни членове.

Това изключване или отнемане на права при първо провинение, освен ако се касае за убийство, е за един период от три дена, след изтичането на който, ако провиненият признае виновността си и обещае, че нѣма да се провини повторно, се счита за напуснат от силата на разрушението и се опрощава от първостарейшината на общиарията.

Ако провинението се повтори, виновният се наказва с отнимане на общиарскитѣ права за нови седем дни. Потрети ли

се, виновникът се изключва завинаги от общиарията.

Изключеният може да се засели в друга общиария, где-то след известен период на изпитание могат да го приемат за член.

Които сж временно изключени от общиарията, биват задържани в особени помѣщения, гдето им се дава само хляб и вода.

Убийците се наказват веднага на умъртвяване чрез глад. За тази цел, тѣ биват връзвани голи за нѣкое дърво извън селището и биват оставяни така, за да ги изѣдат след смъртта им хищните зверове и да не става нужда от погребение.

Всѣки, който си позволи да развърже такъв осжден, се наказва по сжщия начин.

На осжденият на гладна смърт се позволява да се самообесят. Тогава тѣ имат право на погребение, като всѣки обикновен мъртвец на общиарията.

Наказанията на провиненият по другите точки на учението се налагат според съответните му повеления.

Най-строги сж наказанията за злоумишлено възразяване през време на проповѣдите в храмовете и за проявяване на пол от страна на свещенослужителите.

Такива провинения биват осждани на умъртвяване чрез глад, като и тѣм се позволява да се обесят сами, за да придобият правото да бждат погребани като обикновени мъртвци.

Обявяването на наказанията се извършва от първостарейшината, а прилагането им става в присъствието на един от старейшините.

За врагове на общиарията се считат и всички земни челоуѣчески поселения, които не живѣят в общожитие и в които има господари и роби, като не робите, а господарите се смѣтат за същински нейни врагове.

За унищожение на робството в такива челоуѣчески поселения, ако робите сами не могат да сторят това, се позволяват

походи на общиарци, готови на самопожертвование.

Унищожението на робството в тия вражески поселения означава унищожение на една от формите, в които се проявява силата на разрушението, олицетворена в господаритѣ.

На общиарцитѣ, следователно, е позволено да влизат и във войни с господаритѣ на противообщиариитѣ, за да положат така началото на превръщането на такива поселения в общиарни, в каквито само е възможен животът на творческия челоуѣк, на челоуѣка на силата на сътворението.

За врагове на общиарията се считат още: всички божества, измислени от господаритѣ и всички челоуѣдци, възвеличени до степен на нѣкакви светци от господаритѣ. Сжщо така се преследват от общиарията всички храмове, всички вѣри и всички учения, с които до сега сж си служили и си служат господаритѣ за раздѣляне на челоуѣците на господари и роби, на разновѣрующии в гонения и на разноцарствия в бѣса.

Всѣко челоуѣческо самопожертване за общиарството и за всеземната челоуѣческа общиария се счита за най-великата жертва за творение и поресѣтворение на свѣта в едно райско всеземно челоуѣческо царство, в което не ще има достѣп силата на разрушението и от гдето ще бжде прогонен всѣкакъв бѣс, който би могъл да наруши спокойното творчество на всѣки челоуѣк, създаден от силата на сътворението само за творение и пресѣтворение на земята.

Глава III

ЗА ЖИВОТА НА ЧЕЛОВЪКА В ОБЩИАРИАТА

13. ЗА МЕСОЯДИЕТО

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението създаде на земята живота в движение за творчество. Понеже това се извърши по подсъщане от силата на разрушението, първоначалнитѣ животни в движение на земята, предтечи на човѣка, останаха в бѣс.

След създаване на животночеловѣка, пак в бѣса, се поведе борба между тѣзи първични животни и животночеловѣка. Тая борба най-сетне доби образа на взаимно изяждане. Така се появи месоядството.

Когато пък поникнаха земнитѣ чловѣчески поселения, чловѣкът прибра около себе си и много немесоядни животни, от чиято сила се ползваше в своята работа, но той пак остана месоядно животно. Понеже месоядството бѣше дълбоко проникнало в живота на чловѣка, той посегна и на тия животни, наричани от него домашни и безпощадно ги убиваше заради месото им.

После животночеловѣкът прибра около себе си и много хвъркати немесоядни животни, чието месо служеше за насищане кръвожадността на първичния чловѣк.

Този чловѣк-звѣр не бѣ нищо друго, освен силата на разрушението.

Така силата на разрушението остана да владѣе в самия дом на чловѣка, за да направи от него убиец на домашнитѣ

животни, които бѣха негови сътрудници и от чието млѣко, от чиято вълна, от чиито яйца, от чиято кожа и пр. при естествената им смърт, той се ползваше. недоволен от това и ненаситен в своето плътоядие, чловѣкът-звѣр убиваше не само тѣх, но и току-що роденитѣ тѣхни малки, преизпълнени от силата на сътворението много повече, отколкото самия той.

Защото това окървавяване на чловѣка за месоядие от животнитѣ води подир себе си и други окървавявания, които засягатѣ дори близкитѣ на чловѣка: неговия съселянин, жаната на неговия съселянин, детето му и пр., които чловѣкът-звѣр убиваше при най-нищожния повод, създаван винаги единствено от силата на разрушението.

За да се изкорени силата на разрушението в чловѣка и при този случай, месоядието в общарията се забранява.

Всѣки общиарец, който се прояви като месоядец, се счита за заразен от силата на разрушението и се изпѣжда от общарията без никакво право на опрощаване, а за убийството на полезно домашно животно виновният се наказва като убиец на себеподобен, на умъртвяване чрез глад.

Всички полезни домашни животни и други земни животни се оставят да свършат своя живот чрез естествена смърт, като се позволява на чловѣцитѣ да се ползват от кожата им и от месото им чрез претапяне, но за други цели, а не и за ядене.

Позволено е да се убиват само такива животни, които сѣ вредни за общарията, за общиарското творчество. Само в такъв случай чловѣкът убиец е ненаказуем, защото се смѣта, че той е унищожил един живот, който е бил преизпълнен само със силата на разрушението.

14. ЗА ВЕСЕЛИЕТО

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята, и всичко на земята, които творения сж само за челоуѣка, но не сж и за животно-челоуѣка-звѣр.

Челоуѣкът на земята е само за творчество. От него той добива веселие, но не веселие на бѣс, който свършва пак с бѣс.

Такова веселие на бѣс, който свършва с бѣс, е пиянството.

Силата на сътворението създаде плода на лозата като най-благодатна храна за челоуѣка, а силата на разрушението чрез челоуѣка превърна плода на лозата във вино, чрез което да изгонва от челоуѣка силата на сътворението.

Защото всѣко изкуствено опиянение свършва със унищожение на творческата сила в челоуѣка и с пробуждане само на разрушителнитѣ сили, които силата на разрушението е оставила в челоуѣка в неговата първичност. Опиянението на челоуѣка трѣбва да идва не от виното, а от вдъхновението към творчество, към любов и към веселие от плодоносното творчество и от плодоносната любов.

Защото изкуственото веселие чрез вино не е плод на себедоволството след нѣкое свръхчелоуѣческо придобитие, а е веселие след челоуѣческото себеунижение и челоуѣческото себеотрицание.

При такова себеунижение и при такова себеотрицание челоуѣкът е в подчинение само на силата на разрушението. За ради това, употребяването на виното или на други средства за изкуствено челоуѣческо веселие и за изкуствено челоуѣческо опиянение в общиарията, се забранява.

Всѣки общиарец, който се опита да прави вино или про-
яви склонност към изкуствено опиянение с вино или с други
изкуствени упоителни срѣдства, бива задържан в пръв пѣт за
три дни, за втори пѣт за седем дни, а за трети пѣт се изключва
и се изпѣжда от общиарията, като животнoчеловѣк, който е
изпълнен само от силата на разрушението.

Опияняването на челoвѣка в общиарията трѣбва да бѣде
от мириса на цветята, от мириса на тревите в полята, от възду-
ха от надземнитѣ синкавини, от полскитѣ и горски зеленини,
от бистротата на водата, от слънчевия изгрѣв, от слънчевия
залѣз, от месеца, от звездитѣ, от плодоветѣ на всеобщия об-
щиарски труд, от празничнитѣ игри на момитѣ и момцитѣ в
общиарията, от другарката жена на челoвѣка, от децата в се-
мейството, от проповѣдитѣ в храма, и от всѣко творение във
всемира и на земята, плод само на силата на сътворението, в
който нѣма дѣл силата на разрушението, която от творческия
челoвѣк в първозамисъл направи животнo-челoвѣка звѣр на
земята.

15. ЗА ЧЕЛОВѢЧЕСКАТА СКРЪБ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само
силата на сътворението и
силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и ме-
сеца, и звездитѣ, и земята, и всичко на земята, което е само за
радост на челoвѣка, но не и за скръб.

Скръбта е прониквала в челoвѣка само, когато на пѣтя
му се изпрѣчи силата на разрушението, било като смърт, било
като друга нѣкаква прѣчка, която се явява при неговото твор-
чество. От тук следва, че и самата скръб за челoвѣка не е дру-

го, освен една от формите на силата на разрушението, която го е побъдила и се е настанила в него.

Заради това, всеки човек, обзет от скръб, трябва да се счита за заразен от силата на разрушението и да се отстранява от другите хора около него и от семейството.

Защото скръбта е заразителна и чрез нея силата на разрушението може да се настани във всички членове на семейството, които по такъв начин да станат негодни за никакви творчески дела в общиарията.

Такова семейство, вече заразено от скръб, трябва също да се отстранява от другите общиарски семейства, понеже то може да я разнесе из цялата общиария.

Всеки човек, който чрез разговора си с околните разнася скръб, трябва да се счита също за заразен от скръб.

Всеки човек, който проповъдва скръб трябва да се счита за враг на общиарията .

Всеки съчинител на песни, които съят скръб, трябва да се счита също за враг на общиарията.

С такива свои врагове, общиарията постъпва, както с всички нейни врагове, т.е. като ги задържа веднъж за три дни, втори път за седем дни, а трети път ги изключва завинаги от своя състав.

Не се считат за виновни песнопойците, чиито гласове, макар и при невинни песни, навъват скръб, стига след нея да настъпва успокоение, както и съчинителят на песни, гдето се възпъват известни общиарци, паднали жертва за делото на общиарията и в които песни за момент също прозвучава скръб, но след това настъпва ободрение.

За разсадници на силата на разрушението в общиарията се считат изобщо всички ония, чиято скръб и до три дни не е преминала, както и тези проповъдници или съчинители на песни, които съят между хората в общиарията само скръб.

Скръбта на човека за умрели се счита също за зараза.

Скръбта на човекът за изгубена любов се счита също за зараза.

Заради това, с всеки скърбящ човек в общиарията се постъпва така, както настоящето учение повелява.

16. ЗА ЧЕЛОВЪЧЕСКОТО АЗЪ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята, а силата на разрушението искаше да го разруши.

Частно, за животночеловекът на земята, силата на разрушението, освен гдето му вдѣхна бѣсове, но и погали неговото самолюбие, за да се създаде така в него и бѣса под формата „аз“, който бѣс никога да не го примири с нему подобнитѣ.

Този човѣчески бѣс, който носи името „аз“, е и една от първопричинитѣ, за да се появят царетѣ и господаритѣ, чиито души сѣ пълни с бѣсове спрѣмо всички завладѣни от тѣх, подчинени тѣм или заставени да им бждат роби.

Пак това аз, когато се е промѣквало в семейството между мъжа и жената, за да ги раздѣли и да създаде от тѣх пълни противоположности, се е проявявало като най-звѣрски бѣс, който е довеждал до кръвопролития и до убийство.

Чрез това „аз“ силата на разрушението е искала да се настани в семейството, което е основата на общиарията.

По тази причина, всѣко семейство на общиарията, в което се е промѣкнал и се е настанил в мъжа или в жената човѣчески бѣс под името „аз“, бива разрушено.

Всѣки мъж и всѣка жена, в това или онова семейство, за-

разени с бѣса „аз“, биват считани за врагове на общиарията и тѣм се налагат известните наказания: две последователни за-пирания, едното тридневно и едното седемдневно, и при трето провинение – изпѣждане из общиарията.

Когато нѣкой общиарец на публично мѣсто прояви своето „аз“, за да оповести на всеслушание, че той не мисли така, както мисли и учи общиарията, това се счита за най-опасно проявление на силата на разрушението, и провиненият се наказва както се наказват ония, които възразяват на проповѣдитѣ в храмоветѣ (учение 5), т.е. с умъртвяване чрез глад.

На заразеният с бѣса „аз“, като проповѣдници на учение, различно от общиарското, се налага сѣщото наказание.

Проявлението обаче, на челоуѣческото „аз“ в творчество за преуспѣване на общиарията, се счита за талант, за сврѣхчелоуѣческа творческа сила, и всѣки общиарец, който прояви подобен талант, се награждава с отличие, както се награждават сврѣхчелоуѣческият труд и всѣко изобретение за сврѣхчелоуѣческо творчество по учение 3.

Всички други проявления на челоуѣческото „аз“ в бѣса и във вреда на общиарията, влачат подире си наказания, различни, според важността на случая.

17. ЗА СОБСТВЕНОСТТА И ЗА ПРОИЗХОДА НА СОБСТВЕНОСТТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко освен мѣжа, който наистина бѣше получил живота от нейното дихание, чрез другитѣ животни, и който заживя в нейното дихание, т.е. от въздуха, но който бѣ замисъл на силата на разрушението.

Силата на сътворението сътвори и слънцето и месеца, е звездитѣ, и водата, и зеленинитѣ, и синкавинитѣ. От вдъхновенията на тия творения пък бѣ сътворена жената, която носеше и топлината на слънцето и неговата свѣтлина, и бистротата на водата, и играта на зеленинитѣ, и нежността на синкавинитѣ, и всички земни и надземни красоти, с които силата на сътворението бѣ надарила както земята, така и цѣлото свое мирово сътворение.

Най-после в жената се чувстваше и последното дихание на силата на сътворението, и така тя бѣ като първичност само красота и красота във вѣчност.

От друга страна, мъжът в първичност, след като побѣди жената като неин противоположен и след като жената го прие за другар, я назова: моя.

Така тя остана негова, защото бѣше в грѣх и защото не можеше вече на нищо друго да принадлежи, освен нему, като мъж. Така се създаде последния бѣс за челоуѣчеството, собствеността.

Така чрез челоуѣкомжжа се тури началото на собствеността. Това бѣ пак замисъл на силата на разрушението за нови разрушения в свѣта чрез борби на бѣс за собственост.

Защото това моя или мое се предаваше на всички човѣци, които после се раждаха.

Този бѣс между мъжетѣ за жена, която всѣки да може да нарече моя, бѣ бѣс между животнитѣ челоуѣко-мъже, който ги докарваше в страшно остървение. Жената, обаче никой никога не питаше на кого тя иска да принадлежи.

Този бѣс на животното челоуѣко-мъж за жена не бѣ подбуден от никаква любов, а бѣ само проявление на силата на разрушението.

Защото любовта бива само взаимна и щом нѣма взаимна любов между мъжа и жената, това показва, че там се е настанила силата на разрушението, и че животът на семейството

тече в насилие.

А понеже всёко насилие е пък проявление на силата на разрушението, то в общиарията семействата чрез насилие не могат да съществуват.

Мжжкият бѣс за собственост не се ограничи само с жената, а се прояви и в други направления: в бѣс за собственост на земя, в бѣс за собственост на заграбени други животни, дори бѣс за насилствено заробване на други челоуѣци. Така в бѣса си за собственост челоуѣкът скоро стигна до борба с всёки свой съперник за собственост. От тогава водят началото си войните между челоуѣците за притежание.

Тѣзи войни, първо само между отделни челоуѣци, постепенно се превърнаха във войни между племена и между народи за собственост, което означаваше пълно господство на силата на разрушението.

За да се изгони силата на разрушението, проявена в този вид на бѣс за собственост, създаде се всеземната челоуѣческа общиария без този бѣс за лична, племенна, разнородна или разноцарска собственост, които не сж нито за лична, нито за племенна, нито за разнородна, нито за разноцарска, а само за всеобща и вселочелоуѣческа собственост.

18. ЗА ЖЕНАТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята, и жената.

Силата на разрушението, обаче не можеше да побѣди самостойно жената, като последен вид на силата на сътворение-

то, а си послужи за тая цел с мъжа.

Въпрѣки побеждаването на жената чрез мъжа, силата на разрушението не можа да ѝ вдъхне направо онѣзи бѣсове, които предаде на мъжа, следователно, жената се заразяваше от тѣх само чрез мъжа, а тя самата по естество остана чиста от силата на разрушението.

Грѣхът на жената е само един, грѣх на пол, но при него силата на сътворението пак се проявява, защото с този грѣх жената доби силата на раждане и така за човѣка се осигури безсмъртие, макар чрез раждане и прераждане.

Заради това грѣхът на жената се нарече после грѣх за творения и за пресътворявания на човѣка.

Все заради това в общиарията, плодът от този грѣх на жената бива ознаменуван с тържество.

Ако жената, въпрѣки своето прегрѣшение, не роди, семейството се разтуря и тя повтаря грѣха си с втори, с трети и т.н. мъж до 50-годишната си възраст. След като жената и до 50-годишната си възраст не роди, тя отива при свещенослужителките за прислужница, и там с молитви към силата на сътворението се старае да изпроси за себе си прераждане след смъртта си, за да може поне тогава да даде своя плод на земята.

Защото жената е предопределена от силата на сътворението тъкмо да създава човѣци на земята, толкова, колкото може да роди.

Ето защо всѣка жена, която умишлено избѣгва раждането, се счита за заражена от силата на разрушението.

Ето защо всѣка жена, която умишлено умъртви своята рожба, било вече родена, било още в зачатие, се счита за убийца на ней подобни и се наказва чрез умъртвяване чрез глад, така, както се наказват и свещенослужителите, провинени в проявяване на пол (учение 5).

Человѣците, които всѣка жена е предназначена да дава на общиарията, трѣбва да бъдат рожба само на взаимна любов

между жената и мъжа, която е основата на всички радости, както за самата общиария, така и за семейството.

Заради това, всъко семейство в общиарията тръбва да се основава на взаимна любов. За да стигнат пък мъжът и жената до тази любов, тя тръбва да се гради не само върху пола, но и върху духа на човъка, защото само при взаимно общение между духа на мъжа и оня на жената може да се дойде до най-висшата точка на човъчкото съвършенство, за да почувствува човък своето безсмъртие и творческа сила, която той носи за себе си и свѣта.

ГЛАВА IV

ЗА ВСЕЗЕМНАТА ЧЕЛОВЪЧЕСКА ОБЩИАРИЯ

19. ЗА ПЪРВОСТАРЕЙШИНСТВОТО НА ВСЕЗЕМНАТА ЧЕЛОВЪЧЕСКА ОБЩИАРИЯ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята, но за центъра на движението на всемира тя определи слънцето, защото в него бѣ изляла най-могъщата си сила, като първосила и защото го предназначи само за творения и пресътворения на земята.

Подобен могъщ център за човъчеството на земята е първостарейшинството на всеземната човъческа общиария, чието централно управление е като второ слънце, не само за човъка и за земята, но и за всѣки земен живот.

Заради това чело̀в̀чеството тр̀б̀ва да даде всички жертви за п̀лното създаване на тази всеземна чело̀в̀ческа общиария, която ще стане може би по-велика творческа сила и от сл̀нце-то и земята и за чов̀ка при нейнит̀ безчислени източници за все по-нови и по-нови творения на земята.

П̀рвостарейшин̀т на всеземната чело̀в̀ческа общиария се избира от п̀рвостарейшинит̀ на всеземнит̀ племенни и народни общиарии, според както е указано в учение 11.

К̀м този всеземночело̀в̀чески п̀рвостарейшина вс̀ка земна племенна или народна общиария придава по н̀колко от най-ученит̀ и най-способнит̀ си м̀же или жени, които заедно с него образуват всечело̀в̀ческия общиарски съвет за управление на всеземната чело̀в̀ческа общиария.

Този съвет урежда как да стават разм̀нит̀ на свр̀хпроизводствата на племеннит̀ или народнит̀ общиарии, как да става пренасянето им по р̀кит̀ и по моретата, за да б̀ждат улеснявани всеземночело̀в̀ческит̀ общиарии. Той промишлява за прокарването на п̀тища и пр.; с една дума, той, вд̀хновяван от силата на сътворението, осигурява прилагането на вс̀ка творческа замис̀л, полезна за всеземната чело̀в̀ческа общиария.

К̀м п̀рвостарейшинството на всеземната чело̀в̀ческа общиария се придава и един п̀рвосвещеник, който е подчинен на п̀рвостарейшината. Той се назначава от п̀рвостарейшинството, което за целта подлага на изпит свещенослужителит̀ монаси и монахини, представени като най-способни от вс̀ка племенна или народна общиария.

П̀рвосвещеник̀т, избран по так̀в начин, изпълнява тая служба 5 години. Неговото назначение е да т̀лкува учението за общиариит̀. Чрез тия две всеземночело̀в̀чески сили, п̀рвостарейшинството и п̀рвосвещеничеството при всеземночело̀в̀ческата общиария, се преследва целта да се осигури поб̀дата над силата на разрушението, която господства не-

ограничено навред, гдето чело̀вѣчеството не живѣе в общи-
ария.

20. ЗА ПЪРВОСТАРЕЙШИНИТЪ НА ПЛЕМЕННИТЕ ИЛИ НАРОДНИ ОБЩИАРИИ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само
силата на сътворението и
силата на разрушението

Учение:

Първозамисълът на силата на сътворението е съвършен-
ство, вѣчност във всемира, рай на земята, и вѣчно творение и
пресътворение, чрез което да се осъществи началния замисъл
за съвършенство във вѣчност на всѣки живот на земята.

Това съвършенство във вѣчност на всѣки живот на земята
не се постигна за чело̀вѣка, защото бѣсът на силата на разру-
шението не остана само в звѣроветѣ, но проникна и в чело̀вѣка
и го сведе до равнището на обикновенитѣ животни.

Така силата на разрушението не позволи да се създаде съ-
вършения творчески чело̀вѣк, чист от бѣсове, както бѣше за-
мисълът на силата на сътворението.

Като пръв в племенната или народната общиария, който
да се доближава до идеала за този съвършен чело̀вѣк и който
да насърчава и да подпомага всички в стремежа им към този
идеал, е първостарейшинът.

И понеже измежду първостарейшинитѣ на племеннитѣ
или народни общиарии се избира първостарейшинът за все-
чело̀вѣчката общиария, тѣ трѣбва да бждат най-ученитѣ и
най-съвършени в творчество от всички първостарейшини на
селскитѣ и общоградскитѣ общиарии.

Всѣки първостарейшина на племеннитѣ или народни об-
щиарии, за отличие от другитѣ членове на общиарията, носи
червена лента през рамо.

В помощ на племенния или народен първостарейшин сжщо се придават и от племето или от народа известно число мждри и учени лица, мжде или жени, безразлично, за образуването на племенния или народен творчески съвет, от който пък се преизбират най-съвършенитѣ и най-ученитѣ за творческия съвет при първостарейшинството на всеземночеловѣчската общиария.

За първосвещеник при първостарейшинството на племенитѣ или народни общиарии се счита свщенослужителят или свщенослужителката при централния храм в главното селище (столицата). Той е постоянен и за такъв се избира най-способният проповѣдник измежду свщенослужителитѣ в селищнитѣ и градски общиарии.

21. ЗА ПЪРВОСТАРЕЙШИНИТѢ В СЕЛИЩНИТЕ ОБЩИАРИИ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Първоначално человѣцитѣ се заселваха в малки селища, прѣснати навред по земята. После, с течение на времето, постепенно, от тия селища се образуваха племена или народи според сходството на звуковетѣ при говора.

Основата, обаче, на тия племена или на тия народи, различни по език, си остават селищата, които сж основата и на племенната или народната общиария, както и на всечеловѣчската общиария.

Заради това, селищният първостарейшина и неговитѣ помощници, до 12 на брой, трѣбва да бждат най-съвършенитѣ и най-ученитѣ люде в селищната общиария. Сжщото важи и за градскитѣ общиарии.

Селищният първостарейшина, за отличие от другитѣ общиарци, носи на лѣвата си ръка червена лента.

Ако членоветѣ на една селищна общиария заявят, че нѣмат помежду си творческо-вдѣхновения человѣк, когото да поставят за свой първостарейшина, тогава такѣв има се изпраща от племенния или народен творчески съвет.

Той е сѣщо за пет години, освен ако най-малко две трети от членоветѣ на общиарията изявят недоволство от него. В подобен случай тѣм се разрешава да си изберат първостарейшин от самото селище. Ако пак заявят, че нѣмат подходящ человѣк за първостарейшина, изпраща им се друг от творческия племенен или народен съвет, без да имат право да го смѣняват пет години.

Като причина за недоволство, обаче, не може да се счита строгото съблюдаване на общиарското учение от страна на първостарейшината, само ако той се провини като обикновен человѣк, бива отстраняван от мѣстото, което заема и бива наказван като всѣки обикновен общиарец, който с нещо се е провинил.

22. ЗА ЧЕЛОВѢЧЕСТВОТО ВЪН ОТ ОБЩИАРИЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Като творческа сила за человѣка, силата на сътворението се проявява в человѣческото общожитие, в равенство в общиарията, а силата на разрушението подбужда всечеловѣческото разединение, чрез разновѣрия и разноцарствия и като раздѣля человѣците на господари и роби.

След създаването, обаче, на една, на две или повече пле-

менни или народни общиарии, вѣн от тѣх все пак могат да останат още много други противообщиарски челоѣчески поселения на земята вѣв вид на племена или на народи. Естествено е, че за всеземната челоѣческа общиария тѣ не могат да бждат друго, освен врагове, пред които тя не може да стои равнодушна. Ето защо нейнитѣ свещенослужители, вѣв вид на проповѣдници, навлизат в тия противообщиарски поселения, за да вдигнат на бунт робитѣ, и всѣки общиарски свещенослужител, който падне жертва за общиарията в такива походи се счита за създател на етап към всечелоѣческата общиария, която го провѣзгласява за апостол.

Ако в такива челоѣчески шротивообщиарии робитѣ възстанат и поведат борба за общиария и ако в тая борба поискат помощ от общиаритѣ, тя трѣбва да им се даде.

Тази помощ може да отиде даже до война с челоѣческата противообщиария, и заради това всѣка новооснована общиария трѣбва да се подготви всестранно за война, за да може да побѣди всѣка челоѣческа противообщиария и да я превърне в общиария, в името на всеземната челоѣческа общиария.

В подобен случай на война срещу известна челоѣческа противообщиария, общиарцитѣ трѣбва да предпочитат да измрат до един, но да не оставят общиарията в ново робство на господарската или царска противообщиария.

Когато в такава война противообщиарията бжде побѣдена, господаритѣ в нея не се преследват, а само биват заставяни да се подчинят на установения общиарски ред. В случай на съпротивление или на неподчинение от тѣхна страна, тѣ биват наказвани съгласно провиненията им според съответните точки на общиарското учение.

Така ще се постѣпва от всѣка общиария срещу всѣка противообщиарията, докато се стигне до всеземната челоѣческа общиария.

23. ЗА ВОЙНИТЕ С ЧЕЛОВЪЧЕСКИТЕ ПРОТИВООБЩИАРИИ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Най-яркото проявление на силата на разрушението сж войнитѣ, в които нѣма нищо общочеловѣческо, защото се водят само за разширение на господарскитѣ или царски владения във вид на земи или във вид на нови роби за обработване на господарскитѣ земи.

Заради това, тѣзи царски или господарски владения се считат като най-голѣма прѣчка за очаквания и желания всеземнеловѣчески и всевѣчен мир при всеземната леловѣческа общиария.

Заради това, макар че всѣка война между леловѣцитѣ е проявление на силата на разрушението, войната срещу противообщиарскитѣ царства се счита за последен етап към бѣдния всечеловѣчески и всевѣчен мир, при всечеловѣческо равенство във всеземната леловѣческа общиария, и тя се оправдава.

Такива войни се предприемат само след изпитване на всички други срѣдства за превръщане противообщиариитѣ в общиарии, но когато най-сетне войнитѣ се наложат на общиариитѣ, тия последните трѣбва да се водят при най-голѣмо ожесточение, с участие на всичко живо от общиариитѣ, което може да воюва. Защото, такива войни сж войни на живот или смърт за всечеловѣческата и всевѣчна общиария, която е крайния етап за всечеловѣческото пресътворение в една единна творческа и сврѣхтворческа сила.

24. ЗА ВСЕЗЕМНОЧЕЛОВЪЧЕСКИЯ ПЪРВОСТАРЕЙШИНА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Първомировитѣ творения на силата на сътворението, предназначени за вѣчен живот, бѣха земята и слънцето, от които слънцето остана като върховна и вездесѣща творческа сила, а свръхчеловѣческото творчество на земята се олицетвори в първостарейшината на всеземната челоѣческа общиария.

Заради това, смѣта се, че посрѣдством този първостарейшина силата на сътворението се е напълно възцарила за мировия и всеземен челоѣчески, животински и растителен живот, чиито творения и пресѣтворения сѣх преизпълнени само от силата на сътворението, въпрѣки всички опити на силата на разрушението да разруши този живот.

Пак заради това, облѣклото на първостарейшината на всеземната челоѣческа общиария трѣбва да отразява през всѣко време и блѣсъцитѣ на слънцето, и нѣжното сияние на месеца, и трептението на звездитѣ, и ефира на надземнитѣ синкавини, и пѣстротата на земнитѣ зеленини. Такова сияещо и скѣпоценно облѣкло носи само той, за разлика от всички други първостарейшини на отдѣлнитѣ челоѣчески общиарии.

Това отличие на всеземночелоѣческият първостарейшина в облѣкло съвсем не му дава право да се държи като неравен спрѣмо останалитѣ членове на общиарията.

Всеземночелоѣческият първостарейшина председателства винаги творческият съвет при всеземночелоѣческата общиария, и всѣка година той посещава другитѣ всеземни челоѣчески общиарии, за да следи лично вървежа на творчеството в тѣх.

През време на неговото отсъствие за тая цел, което трае общо най-малко три месеца в годината, наведнъж или с прекъсвания, той бива заместваан от първосвещенослужителя, съвмѣстно с творческия съвет при общиарията.

Наредбитѣ на всеземночеловѣческия първостарейшина в областта на творчеството сж задължителни за всички негови общиарии, освен ако противоречат на основното общиарско учение.

Всѣки всеземно человѣчески първостарейшин, след изтичане на пет годишния му мандат, може да бѣде преизбран.

Първосвещенослужителят при всеземно человѣческото първостарейшинство, за отличие от другитѣ свещенослужители, носи жезъл в червено, който на върха си изобразява слънцето. Този жезъл бива носен през всѣко време и навсѣкжде.

ГЛАВА V

ЗА САМИЯ ЧЕЛОВЪК В СЪВЪРШЕНСТВО И В НЕСЪВЪРШЕНСТВО

25. ЗА ЧЕЛОВЪКА КАТО ВЕЧНОСТ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята, поради което всичко във всемира е вечност, освен животнитѣ и човекѣ. Тия последнитѣ сѣщо сж във вѣчност, но само чрез раждане и прераждане, защото тѣ бѣха сътворени по подсетата на силата на разрушението.

За човекѣ това раждане и това прераждане дойдоха след като се яви противоположт на жената – мъжът, сѣщо замислен от силата на разрушението.

Това раждане и прераждане на човекѣ става с участието на двѣте противоположни сили: силата на сътворението – олицетворена в жената, и силата на разрушението – олицетворена в мъжа.

По тоя начин, обаче вмѣсто от раждането и прераждането да се яви безсмъртния човекѣ, който за силата на сътворението трѣбваше да бжде човекѣт – дух, роди се смъртният получовекѣ или животното човекѣ в пол, т.е. човекѣт звѣр.

Като противополог на жената, замислен от силата на разрушението, мъжът е само звѣр, който заживѣ като човекѣ тъкмо чрез вдѣхновението на жената в първичност.

Това дѣло на жената е най-голѣмият неин първороден

грѣх. Защото без нейното вдъхновение, мъжът никога не щеше да съществува.

Може би, без този звѣр-мъжът в пол, творческият и безсмъртен челоуѣк щѣше да остане само един, като тѣло и дух за вѣчно творчество, тъй както го бѣше замислила силата на сътворението в лицето на първата жена, но силата на разрушението побѣди и накара първожената да се отдаде на мъжа. така челоуѣкът остана само в зародиша си като безсмъртие и като вѣчност, колкото да не изчезне никога от лицето на земята, но отделният челоуѣк вече не е вѣчност, а смъртен.

Така остана да владѣе в свѣта и силата на разрушението, която челоуѣцитѣ наричат смърт.

Така челоуѣкът биде предоставен да бжде през цѣлото свое битие в плен на бѣсоветѣ на силата на разрушението, олицетворена в мъжа.

Така бѣше до появяването на челоуѣческата общиария, преди която челоуѣкът не познаваше от где почва и где свършва силата на разрушението.

Така бѣше до появяването на челоуѣческата общиария, в която вече друга смърт не трѣбва да съществува, освен естествената смърт, и то след като челоуѣкът е оставил своята творческа сила на земята.

Така бѣше до появяването на челоуѣческата общиария, в която да се ражда и преражда челоуѣкът само в творчество и за творчество, за да се роди най-сетне чрез това непрекъснато творчество безсмъртният сврѣхтворчески челоуѣк, който ще бжде последното творение на силата на сътворението и творение на самия човѣк.

26. ЗА ПОЛА И ЗА НЕВИННОСТТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко във всемира заедно с жената на земята. След първородния грѣх на жената, тя престана да бѣде символ на творчество във вѣчност.

Така жената, поразена от силата на разрушението чрез мъжа, остана като продължение на силата на сътворението само чрез способността си да ражда, т.е. да създава и пресъздава смъртния челоуѣк, който по замисѣла на силата на сътворението трѣбваше да бѣде безсмъртен.

В зародиша си челоуѣкът не е нищо друго освен безсмъртната сила на сътворението във вид на челоуѣк-дух, безсмъртен в творчество.

Ако жената иска до равнището на този безсмъртен челоуѣк-дух да се издигне, тя трѣбва от себе си пола да изгони. Сѣщото се отнася и до мъжа. В общиарията тая безполовост на мъжа и жената трѣбва да се поддържа до пълновъзрастието им, докогато ще може да се всели в тѣх този челоуѣк-дух безсмъртен в творчество, върху когото именно се гради бѣдната им любов, а не само върху пола.

За храмовитѣ свещенослужители и свещенослужителки в общиарията такава безполовост трѣбва да се поддържа през цѣлия им живот, за да живѣе само в тѣх този общиарски челоуѣк-дух, безсмъртен в творчество и така да бѣдат тѣ в служба само нему.

За другитѣ мъже и жени в общиарията такава безполовост след пълнолетието им е забранена, защото след като отдѣлнят челоуѣк стана смъртен, от силата на сътворението е пре-

допредѐлено да се поддържа чeловѣчeското бeзсмъртe, чрeз раждане и прeраждане.

27. ЗА БЕЗСМЪРТИЕТО НА ЧЕЛОВѢЧЕСКИЯ ДУХ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко, а силата на разрушението искаше да го разруши.

Първото творение на силата на сътворението бѣ тѣло, и силата на разрушението поиска да разруши това тѣло.

Человѣкът, като творение замислено от силата на сътворението, трѣбваше да бѣде пак тѣло.

И понеже всичко сътворено от силата на сътворението е вѣчност, то и тѣлото на човѣка, в неговия жив вид трѣбваше да бѣде вѣчност.

Този бeзсмъртен чeловѣк за силата на сътворението бѣ олицетворен само в жената, в която бѣ вложено последното дихание на сѣщата сила.

По-после, обаче, чрeз мжжа, този бeзсмъртен чeловѣк остана само като замисъл, и неговото бeзсмъртe трѣбваше да се поддържа само чрeз раждане и прeраждане с пола.

Така според замисъла на силата на сътворението чeловѣкът остана пак вѣчен, благодарение на неговитѣ по-нататъшно раждания и прeраждания. Така, прочее, силата на разрушението биде най-после побѣдена от силата на сътворението.

Защото срещу временността на човѣшкото тѣло в неговия жив вид, остана вѣчността на човѣка изобщо, изразена чрeз неговото раждане е прeраждане пак в жив чeловѣк, чийто бeзсмъртен дух е винаги един, единен и вездeщ както е една,

единна и вездесща силата на сътворението в нейнитѣ мирови и земни вѣчни творения и пресътворения.

Человѣкѣт, обаче, в който не живѣе този безсмъртен дух, единен и вездесщ в творчество, още не е челвѣк, а само животно-челвѣк.

Всѣко животно-челвѣк пѣк е толкова творчество, колкото и разрушение, защото той е още под властта на силата на разрушението.

Такъв животно-челвѣк не е челвѣк, а е полочвѣк, който не може да се доближи до безсмъртния челвѣко-дух, вечен в творчество.

Заради това, всѣка общиария трѣбва да направи от своитѣ членове получовѣци сжщински челвѣци, обзети от безсмъртния единен и вездесщ творчески челвѣчески дух, а заедно с това да провъзгласи този безсмъртен, единен и вездесщ творчески челвѣчески дух за бждещата всеземна челвѣческа общиария.

28. ЗА ВИДИМИЯ И ЗА НЕВИДИМИЯ ЧЕЛОВѢЧЕСКИ ЖИВОТ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко, а нейното първо творение бѣше тѣло.

Силата на разрушението пѣк искаше да разруши това тѣло. Тя постигна целта си чрез пола, но силата на сътворението пак си остана в зародиша на челвѣка, като вѣчност чрез жената, макар и тя в пол.

Защото силата на разрушението не е опасност за самата скрита и невидима творческа сила в челвѣка, която е дух, вѣч-

ност и непобъдима, а е опасност само за неговото видимо тѣло, в което тя може всѣкога да проникне, щом като чловѣкът вижда живота си само в своетп тѣло, а не и в творческия вѣчен и несъкрушим чловѣчески дух.

За да заживѣе чловѣкът с вѣчността, в която той е като зародиш във вѣчен творчески дух, невидим за самия него, той трѣбва да се превърне и като живот в този дух. Защото само в този вѣчен, творчески дух, невидим за чловѣка, е неговата творческа и свръхтворческа сила, и защото по величина този дух се доближава до всемира, безкрайно далеч от нищожната нагледна величина на човѣшкото тѣло.

За чловѣка този дух, който е самата вѣчна и непобъдима силата на сътворението, изразява не само вѣчността като същество на земята, но и всички творчески сили на всемира, подбудители на чловѣческото творчество на земята.

Само в този дух се ражда и преражда чловѣкът и става творческа и свръхтворческа сила.

Този творчески и свръхтворчески дух, именно, трѣбва да обхване членоветѣ на всѣка общиария, и той трѣбва да бжде цар на всеземната чловѣческа общиария, защото това е духът на силата на сътворението, която сътвори свѣта и за всемира, на която силата на разрушението не съществува. Силата на разрушението е останала да владѣе само върху чловѣка на земята, по-право само върху животното-чловѣк.

29. ЗА КРАСОТАТА И ЗА ГРОЗОТАТА НА ЖЕНАТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята, и всичко на земята до жената, и с жената, защото силата на сътворението в своето творчество търсѣше и красотата.

И създаде тя красотата: и в слънцето, и в месеца, и в звездитѣ, и във всичко на земята с жената.

И бѣ красотата велика.

Още по-велика бѣ тя в жената, която трѣбваше да остане като красотата вѣчно, но не остана.

Защото силата на разрушението виждаше в красотата творчество. И посегна тя върху жената чрез пола, за да ѝ убие красотата, защото красотата бѣ творчество.

И прие жената пола, с което тя от красотата се превърна в полукрасота, та дори и в грозотата.

Защото полът на жената, като противоположен на мъжа се роди чрез пола на мъжа, който бѣше замисъл на силата на разрушението и бѣше само грозотата.

Така жената заживѣ двоен живот: от една страна като жена-дух, надарена с неземна красота, още при самото ѝ създаване, от друга – като жена-пол, във видима полукрасота или в грозотата.

В тази жена-дух, духът на любов или на творчество е и зародишът за раждането на челоуѣка и за прераждането му навѣки.

В тази именно жена-дух, духът на любов и на творчество остана красотата като първичност.

В тази невидима духовна красота трѣбва да заживѣе всѣка жена от общиарията, защото само така тя ще ражда и ще преражда челоуѣка в сѣщия този дух на сврѣхчелоуѣческа любов към сврѣхчелоуѣчески творчества, срещу всѣка проява на силата на разрушението във видимост, която видимост за челоуѣка е само полукрасотата ии грозотата.

30. ЗА ИЗЛИШНИЯ ЧЕЛОВѢК НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко: и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и земята и всичко на земята заедно с жената.

След падението на жената във вѣчност, силата на сътворението остана в слънцето, в месеца, в звездитѣ, в земята и във всичко на земята. В жената пък тя остана като вѣчност само в нейния зародиш.

И раздѣли се така жената след първия ѝ грѣх от една страна на вѣчност и красота само в зародиш, а от друга страна – на смъртност при грозота и при пол.

Първо мжжѣт от своя страна, като другар на жената, бѣше само пол, защото той не бѣше още челоуѣк, а животно челоуѣк.

След грѣхопадението на жената и след пълното ѝ отдаване като творческа сила, повтаряйки непрекъснато своя грѣх, тя най-сетне един ден склопи очи и умрѣ. От тогава мжжѣт, комуто преди това смъртта бѣ непозната, почна да се замислюва за вѣчността, т.е. за смъртността или безсмъртието на челоуѣка.

Защото пред него жената вече не бѣ като вѣчност, а бѣ смъртна и в невѣчност, и тя вече за него не сѣществувахе в първоначалния ѝ жив вид.

Пожела тогава мъжът да намъри жената във вѣчността, гдето той мислѣше, че тя продължава да съществува след нейната смърт и склопи очи, т.е. умрѣ, за да не бѣде повече в тази невѣчност сам, без своята другарка.

След като, обаче, склопи очи и умрѣ, мъжът пак не намъри жената във вѣчност, защото рожба на силата на разрушението, той самият бѣше невѣчност, т.е. бѣше смъртен, и само до смъртта се простираше неговия живот.

Тогава именно и стана това, което не бѣше ставало: вѣчността се превърна в невѣчност, чловѣкът, замислен като безсмъртен от силата на сътворението, стана смъртен.

Това стана така, защото вѣчността не можеше да търпи невѣчности и всѣки нетворчески живот на земята не можеше да остане повече във вѣчност.

Защото вѣчността за чловѣка се простира, докато той е в творчество. Престане ли да твори, той става мъртъв и всѣко негово общение с вѣчността, която е само творчество и само за творчество се прекъсва.

Заради това всѣки чловѣчески живот, който е престанал да твори, е неизбѣжна жертва на силата на разрушението във вид на смърт.

А вѣчното творчество на чловѣка се постига чрез раждане и прераждане.

Само така се побеждава силата на разрушението, на която се остава само оня чловѣк, който е лишен от творческата си сила. Такъв чловѣк се смѣта излишен за общиарията, излишен и за земята.

ГЛАВА VI

ЗА ЧЕЛОВЪЧЕСКИТЕ БОЖЕСТВА, ЗА ЧЕЛОВЪЧЕСКИТЪ ЛЪЖЕБОЖЕСТВА И ЗА ПОСЛЕДНИЯ СЪВЪРШЕН ЧЕЛОВЪЧЕСКИ СВЪТ

31. ЗА ПЪРВИТЕ ДЕЦА НА ЧЕЛОВЪКА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко, освен мъжа, който се яви не по неин замисъл, а само бѣ получил живот от нейното дихание, чрез другитѣ животни.

Така мъжът за дълго си остана смѣс от всички замисли на силата на разрушението и от диханията на всички животни звѣрове.

Тѣй като жената встѣпи в грѣх с тази сбирщина, тя стана сжщата сбирщина.

После тя пожела да очисти своята красота, и така се роди-ха първитѣ деца, на които се предаде сжщата грозота.

Като позна своята грозота чрез жената, мъжът се превърна цѣл в бѣс, за да убие и последнитѣ останки от красотата на жената и да я направи като себе си грозота.

Това стана така, за да бждат и малкитѣ, децата, в грозота, макар че първата майка бѣше само красота.

Малкитѣ, следователно не познаваха своята първа майка като красота, а познаваха себе си в грозота и грозотата на своята майка в пол.

Така технитѣ грозоти бѣха красоти за тѣх.

Така първият мъж и първата жена, вече смъртни, създадоха първите малки, т.е. първите деца, също смъртни.

Понеже децата не знаеха нищо за вѣчността, за тѣх невѣчността бѣше вѣчност, и вѣчността – невѣчност.

Така челоуѣкът живѣ в слѣпота докато общиарията успѣда открие силата на разрушението и да очисти челоуѣкът от тази негова враждебна сила.

Така чрез общиарията се възроди за свѣта силата на сътворението.

Ето защо, на всѣко дете, което ще бѣде един ден член на общиарията, трѣбва да бѣде известна тази история за сътворението на свѣта, чрез борба между силата на сътворението и силата на разрушението, за да познава то замислите на силата на разрушението и да се чувства само като рожба на силата на сътворението.

Защото детето като творение е плод на силата на сътворението, и пред неговата невинност самата сила на разрушението се вижда безпомощна.

До таква невинност, каквато притежава детето, трѣбва да се издигне всѣки общиарец, за да може да с епохвали, че той завинаги е очистен от силата на разрушението и че творческият му дих е по-свѣтъл и по-ясен и от слънцето.

32. ЗА ПРОИЗХОЖДЕНИЕТО НА ЧЕЛОВѢЧЕСКИЯ ПЪРВОБОГ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко, включително жената, а мъжът бѣ само нейно дихание чрез другитѣ животни и замисъл на силата на разрушението.

От първожената след нейното грѣхопадение, се роди челоуѣкътъ, като смъртен. По-после този смъртен челоуѣкъ поиска да се свърже с вѣчността, защото почна да му се вижда страшна неговата смъртност.

В това търсене той почна да се опитва да отгатва, както своето произхождение, така и началото на всѣки живот, и на всѣко явление във всемира, които се откриха пред очитѣ му.

Понеже началото на първочелоуѣка във вид на челоуѣкомжж бѣше силата на разрушението, той тръгна от това начало, който Бог не бѣ във сжщност друго освен силата на разрушението.

Така челоуѣкътъ създаде своя първобог, който бѣ: богът-бѣс за наказание, богът-бѣс на господари, богът-бѣс за очищение, богът-бѣс за мъст и най-после бог за благоволения.

Защото за челоуѣка като животно челоуѣко-мжж, замисъл на силата на разрушението, бѣсът е бил и творчество и всичко.

Зацарува тогава този бог и челоуѣкобог в бѣса за челоуѣчеството, за да остане за челоуѣците силата на разрушението и власт в бѣс, и бог, който бог, измислен от челоуѣка бѣ последния бог в общиарията.

Общиарията, обаче, разкри сжщността на този противочелоуѣчески бог в бѣс и той престана да съществува.

Престана да съществува, защото той бѣ бог, с когото си служеха само господаритѣ срещу робитѣ, и защото общиарията откри и самата силата на разрушението, която царуваше чрез този бог.

Нека вече никога да не се възвърне за свѣта този пръв Бог и Бог в бѣс, защото той е най-голѣмият враг на общиарията.

С поклонницитѣ на такива Богове в бѣс, общиарията постъпва така, както учението ѝ повелява, и както постъпва с най-голѣмитѣ нейни врагове.

33. ЗА СВЪРШЕКА НА ЧЕЛОВЪКА И ЗА СВЪРШЕКА НА ЧЕЛОВЪЧЕСКИЯ РОД НА ЗЕМЯТА

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко, а силата на разрушението искаше да го разруши.

В борбата, която от това се зароди, силата на разрушението биваше побеждавана навсѣкжде. Едничкото нейно прибѣжище остана чловѣкът, по-право неговия пол и неговият противополо.

Така и силата на разрушението остана във вѣчност.

Понеже на чловѣка бѣше известно само това, което бѣ видимо за него, той придаде на божеството от което смѣташе, че произхожда пак своя вид. Така се създадоха все по-нови и по-нови богове на името на нѣкой чловѣк или във формата на нѣкое животно-чловѣк.

Така за чловѣчеството се създадоха богове в различен бѣс и в хаос, за да се създадат по-после и богове в съвършен бѣс.

Тѣзи богове създаваха чловѣци само като тѣх, за да зацарува за чловѣчеството с най-голѣма свирепост силата на разрушението, която сѣщо искаше съвършенство. Колкото повече тя се доближаваше до своето съвършенство във вид на богове и чловѣци в бѣсове, толкова по-голѣмо ставаше чловѣчeskото унищожение, чрез изтрѣбления и самоизтрѣбления, защото тя само това можеше да извърши, безсилна да унищожи било слънцето, било месеца, било звездитѣ, било нѣкое друго творение на силата на сътворението, освен чловѣка.

Стремейки се към това съвършенство, т.е. към унищожението на чловѣка, силата на разрушението действително би

постигнала своята цел, ако не бѣ ѝ се изпречила на пътя общиарията.

Преди да се появи общиарията, така гниѣха цѣли чловѣчески племена, така се затриваха цели народи и чловѣчески царства от лицето на земята, така чрез войни и чрез войнствени бѣсове се изтребяваха взаимно чловѣческите поселения по цѣлата земя.

Така чловѣчеството бѣше дошло до прага на своето пълно унищожение.

Общиарията, обаче, разкри този замисъл на силата на разрушението, привеждан в изпълнение чрез всевъзможнитѣ богове, които бѣснуваха между чловѣцитѣ на земята, и провъзгласи едновременно всѣко племе или всѣко царство, дето тѣзи бѣсове сжществуваха във вид на богове или във вид на чловѣко-богове, за най-голѣм враг на чловѣка и общиарията.

Спрѣмо такова племе или спрѣмо такова царство общиарията предписва да се постѣпва, както спрѣмо нейния най-голѣм враг, който спѣва дѣлото и за спасяване на чловѣка от всички лѣжебогове и чловѣкобогове, като негови господари и крепители само на самозванци чловѣци-господари, животно-чловѣци в бѣсове.

Срещу такова племе и срещу такова царство общиарията може да прибегне и до войни, за да се прекрати тѣхното вредно сжществувание, след като за чловѣка е разкрито, че силата на разрушението чрез такива племена чрез такива царства преследва погубването на чловѣка и гибелта на чловѣческия род на земята.

34. ЗА ОТРИЦАНИЕТО

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко, а силата на разрушението искаше да го разруши.

Като сътвори най-сетне и жената, силата на сътворението ѝ рече:

„Всичко това сътворих за теб. Нека прочѣе бжде то твое, което значи и мое, защото аз ще остана да живѣя навѣки само чрез теб“.

И така, всичко на земята биде създадено само за радоститѣ на жената, заедно с това за радоститѣ на самата сила на сътворението.

После, обаче, мжжѣт, в който се бѣ вплотила силата на разрушението, дойде при първата жена и биде приет от нея. Така от жената земнитѣ радости, които бѣха и такива на силата на сътворението, станаха радости и на мжжа, за да започне трагедията на жената, трагедия едновременно и за самата сила на сътворението за изгубенитѣ радости, които станаха радости и за мжжа и за силата на разрушението, вече пълна владѣтелка чрез мжжа над цѣлото челоуѣчество.

Преизпълнен така от радости при трагедията на жената, мжжѣт помисли, че всичко сътворено в свѣта, включително и самата жена, е само за него. При нейния опит, прочѣе, да си възвърне първоначалната свобода за радости, той в своя бѣс ѝ рече:

- Ти си създадена за мене и трѣбва да ми бждеш подчинена, защото сжщността на свѣта съм аз, мжжѣт, а ти добиваш сжщност само след проявяването на моята първосжщност.

Така мъжът отрече жената като същност за човешкия род, с което отрече и силата на сътворението като същност за човешка.

От тогава започна най-голямата трагедия за самия човешки род, защото в него зацарува силата на разрушението чрез отричане от мъжа творческата сила на жената.

Насърчена от тоя успех, силата на разрушението, проявена в бяс на отрицание, взе в своята власт отделните човешци, които станаха самолюбиви и горди, обладайки от чувство на презрение към подобните си и от стремеж да подчинят по-слабите и да ги превръщат в роби.

Следователно, всяко отрицание на мъжа спрямо жената или на жената спрямо мъжа, или всяко отрицание на човешкото спрямо човешко, както и всяко отрицание към каквото и да било учение за човешката община, се считат като едно от най-силните проявления на силата на разрушението.

Защото в общината всеки човешко трябва да бъде изпълнен само от творческата сила на силата на сътворението, тъй като всички общинци, без разлика на пол, са равни помежду си, както са равни по между си всички човешци.

Това означава, че всеки опит за създаване на неравенство в общината чрез каквото и да било отрицание, е опит на силата на разрушението да проникне и по този начин в човешка. Пропитият с толкова отрицания човешко в общината се нарича съгласно най-строгите повели на общинското учение.

35. ЗА МИРОВАТА РАДОСТ, ЗА МИРОВАТА СКРЪБ И ЗА ДЕТЕТО-БОГ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Велико бѣ дѣлото на силата на сътворението, защото тя сътвори и слънцето, и земята, и всичко на земята, включително и жената.

От всички красоти най-великото дѣло на силата на сътворението бѣ жената, защото тя притежаваше творческитѣ красоти и на слънцето, и на месеца, и на звездитѣ, и защото в нея трептѣше нѣгата както на синкавинитѣ, така и на всички други красоти във всемира, за които тя бѣ и радост, и свръхкрасота, и свръхтворчество, и вѣчност.

Дойде, обаче, първият грѣх на жената и радостта на всемира се превърна в скръб.

Защото и скръбта на жената, както и първорадостта бѣше след първия ѝ грѣх пак мирова: скърбѣше слънцето, скърбѣше месеца, скърбѣха звездитѣ, скърбѣха всички мирови творения за своята първорадост, загубена чрез жената, която първорадост сега бѣше се превърнала само в скръб.

Скръбта на жената бѣше понятна за всички мирови създания, освен за мъжа.

Защото мъжът като животно в първичност, бѣше само пол, и за него жената не бѣ друго, освен пол на неговия противоположен, който като първичност бѣ пол на бѣс.

И заживя така жената след грѣхопадението си, сама в собствената си скръб, както по-рано живѣеше сама в собствената си радост.

Това не бѣше само скръб на жената, а скръб и на силата на сътворението в нея.

И освободи се после жената от тази скръб, защото силата на сътворението, не можейки повече да бжде при бѣс на пол, се прероди в дете.

Така остана завинаги: силата на сътворението при бѣс на пол, да се преражда в дете.

Защото детето не знаеше нито грѣх, нито скръб.

А скръбта започваше само от грѣх в грѣх или при грѣх.

Така най-великата и първа радост на всемира и на силата на сътворението остана да се изразява за чловѣцитѣ като радост само в малкитѣ, чрез жената.

Защото малкитѣ бѣха творения на силата на сътворението и чрез тѣх тя се изразяваше като непобѣдима сила за чловѣка във вѣчността срещу силата на разрушението, която употребяваше всичко, за да унищожи човѣка на земята.

С тия последни творения и пресътворения силата на сътворението в деца се продължи отново радостта на жената в първичност, защото силата на сътворението не искаше да остане жената, макар и при грѣх, само в скръб.

Защото радостта и скръбта на жената, като творчество бѣха и мирова скръб и мирова радост.

Така силата на сътворението искаше да създаде за жената и нейния пръв Бог, към когото тя да се обръща в своята скръб, защото скръбта бѣше тежка и за самата сила на сътворение, чието последно и велико творение в красотата бѣ жената, която от първорадост бѣ преминала вече в скръб.

И създаде се тогава този пръв Бог и за жената и за чловѣка на земята, който Бог остана единствен, защото е най-великият Бог на силата на сътворението, чрез който се възвръща първорадостта за човѣка, и който и за силата на сътворението, и за жената, и за чловѣка се нарече: дете.

За жената този Бог бѣ и слънцето, и месеца, и звездитѣ, и радоститѣ, и всички още радости, от които я създаде силата на сътворението.

За него проливаше жената всичкитѣ си сълзи, към него бѣха отправени всичкитѣ ѝ надежди, към него-пръв и последен нейн Бог.

Защото за нея този Бог-дете бѣ не само красота, но и невинност, тъй като силата на сътворението бѣ създава в невинност всичко във всемира.

Този Бог биваше разбираен от всичко във всемира, освен от мъжа. Мъжът не само не го зачиташе, но дори и посѣгаше на него, защото богът на мъжа не бѣше бог на невинност, а бог само на разрушението и на бѣса.

И поведе се тогава най-страшната борба между силата на сътворението и силата на разрушението: борба между Бога на челоуѣка в невинност и Бога бѣс на животнo-челоуѣка.

И продължи тази междучелоуѣческа борба, в която бѣсът на силата на разрушението хвърли всичкитѣ си сили срещу невинността на силата на сътворението. Тази невинност съществуваше във вид на дете или във вид на други челоуѣци, смирени и трудолюбиви, но заробени от челоуѣко-животнитѣ, наречени господари, преизпълнени от бѣсоветѣ на силата на разрушението.

И този, обаче, пъклен опит на силата на разрушението да унищожи челоуѣка и челоуѣчеството биде разкрит от общиарията, в която най-сетне трѣбваше да зацарува невинността на детето-бог не само за жената, но и за мъжа, пресътворен и прероден в невинност и в чистота, за да стане чист като дете, невинен и съвършен челоуѣк в съвършената всеземна челоуѣческа общиария, в която да нѣма и най-малката следа от силата на разрушението.

36. ЗА ПОСЛЕДНИЯ ЧЕЛОВЪЧЕСКИ БОГ

ДОГМА: Начало бѣ мъртва точка, а първичност бѣха само силата на сътворението и силата на разрушението

Учение:

Силата на сътворението сътвори всичко, включително и жената, а силата на разрушението искаше да го разруши.

Всичко от творенията на силата на сътворението запази своето величие, освен жената в първичност, защото жената бѣ наистина най-голъмата от всички красоти на силата на сътворението, но заедно с това тя цѣла бѣ от нѣжност, чиито трептения винаги извикваха противополога.

Това свойство на жената бѣ и грѣха на силата на сътворението при сътворяването на жената.

Силата на сътворението после изкупи този свой грѣх, защото от началната и първа, тя се превърна за человек само в една малка сила, и се предостави да бѣде пресътворявана и прераждана чрез жената, която си остана в своя грѣх.

Защото жената, която в първичност бѣ само чиста любов без пол, след грѣха се превърна в любов само на пола към противополога, и така се нарече жената на мъжа или жена на силата на разрушението, олицетворена в мъж.

Така бѣ с първата жена.

Така после биде с всички жени на земята.

Защото чистата любов остана само на силата на сътворението, а жената след грѣхопадението си вече биде лишена от нея.

Но бѣсът на първия мъж преди грѣхопадението на жената не бѣ само за нейния пол, а и за чистата ѝ любов, която той искаше да премине в него.

След грѣхопадението ѝ, като изгуби жената своята пър-

вична чиста любов, бѣсът на мъжа се още повече усили, защото той още търсеше от нея тая любов.

И усилваше се все повече и повече бѣсът на мъжа, който не преставаше да търси от жената любовта ѝ в първичност, но като не я намѣри в бѣса си, той се обърна така към жената:

- Жена, извън пола, ти не си никаква любов; ти си само груб пол.

Това, което мъжът каза на жената бѣ една истина, която, обаче, биде последвана от една неистина, най-страшната за свѣта. Защото от тогава за мъжа любовта се състоеше само в неговия пол, който зацарува в него с най-голѣм бѣс.

От тогава, колкото по-необуздан биваше половия бѣс на мъжа, с толкова по-голѣма настойчивост мъжът увѣряваше, че това е съвършена любов и многобѣсието за разрушение, което се проявѣваше в мъжа чрез половия бѣс, биваше считано за бѣс на любов, чрез която се изразява най-голѣмото величие на мъжа.

Това величие на мъж пред пол в бѣс биваше толкова по-голѣмо, колкото повече жени имаше мъжът, жени-робини.

Тѣзи жени-робини не бѣха, обаче, за творения и за пресътворения на челоуѣка, а само за пол. И гинѣше така жената за челоуѣческия род, като робиня само за пол. И тържествуваше силата на разрушението, че ще може безпрепятствено да извърши своето най-разрушително дѣло, с което преследваше унищожението на челоуѣческия род.

Защото останеше ли жената за челоуѣцитѣ само за пол, но не и за любов към творчество, за раждане и за прераждане на челоуѣка, челоуѣчеството щеше да престане да съществува.

И тази, обаче, най-скрита замисъл на силата на разрушението биде разкрита от общиарията, която не можеше да търпи робството на жената само в пол и само в пол, и която не можеше да допусне мъжът да бѣде за челоуѣчеството само пол и само в бѣс на пол.

Разкри се прочее, от общиарията тази най-скрита замисъл на силата на разрушението, за да се възстанови между мъжа и жената равноправие и да не носят жената и мъжът друго име, освен името чловѣк или другар.

Разкри се от общиарията тази най-скрита замисъл на силата на разрушението, за да се възвърне в жената първичната ѝ любов, вдъхвана в нея от силата на сътворението и чрез жената да се предаде и на мъжа.

Разкри се от общиарията тази най-скрита замисъл на силата на разрушението, за да бждат мъжа и жената в радост само от взаимната си любов, от любов към пресъздаване на малки, т.е. деца, бждещи човѣци, предназначени за нови творения и пресътворения.

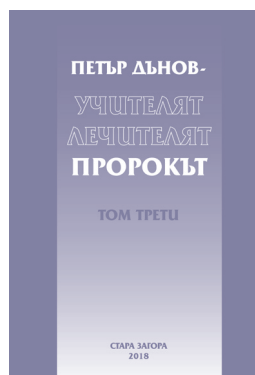
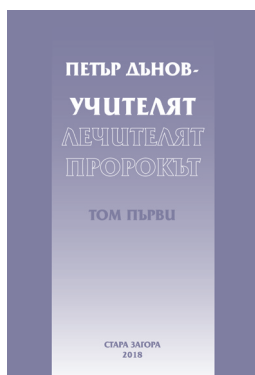
Разкри се от общиарията тази най-скрита замисъл на силата на разрушението, за да се счита вече нито жената собственост на мъжа, нито мъжът собственост на жената, което означава изчезването на всѣка лична собственост за чловѣка, освен тази на всеземната чловѣческа общиария, собственост всеравночловѣческа и всеземночловѣческа.

Разкри се от общиарията тази най-скрита замисъл на силата на разрушението, за да няма вече на свѣта разноверия, тазнонародия, и разноцарствия, за да няма господари и роби или робини и да няма вече на свѣта други богове или лъжебогове, освен този на всеземната чловѣческа общиария под името: Бог и богочловѣк на равенството, на любовта, на творчеството, на творенията и пресътворенията за създаване на най-съвършения чловѣк за творчество и за създаване на най-съвършената творческа всеземна чловѣческа общиария.

Край

ДРУГИ ИЗДАДЕНИ КНИГИ:

Петър Дънов - Учителят, Лечителят, Пророкът
Том 1, 2 и 3

Теми за размишление
от беседите на Учителя

БОГОМИЛСКОТО УЧЕНИЕ
АНТОН ГЛОГОВ
четвърто издание

Сдружение „Азът на българитѣ - ДЕН,, Стара Загора
Предпечат и печат: Симолини 94
Телефон за поръчка: + 359 890 162 589
ISBN: 978-619-7265-59-0

**„АЗЪТ НА БЪЛГАРИТЪ – ДЕН,, Е
СДРУЖЕНИЕ С НЕСТОПАНСКА ЦЕЛ СЪС
СЕДАЛИЩЕ ГР. СТАРА ЗАГОРА, 6000, УЛ.
„КОЛЬО ГАНЧЕВ,,42,**

тел.: 0890162589; 0890185393; 0890910622

ЦЕЛИТЕ НА СДРУЖЕНИЕТО СА:

1. Да работи за осъществяване на по-тясна връзка между човѳка и природата.
2. Да разработи проект и осъществи изграждане на еколагер в чиста природна среда с екологични сгради и екологични източници на енергия.
3. Да съдейства за увѳковечаване на българската културно-историческа памет.
4. Да осигурява материални средства за насърчаване на даровити и изявени бѳлгари в Бѳлгария и чужбина.
5. Да организира и извършва проучвания и изследвания, свързани с българската история, наука, култура, бит и език.
6. Основната цел на „Азѳт на бѳлгаритѳ – ДЕН,, е Добруващо Единение на Народа.